

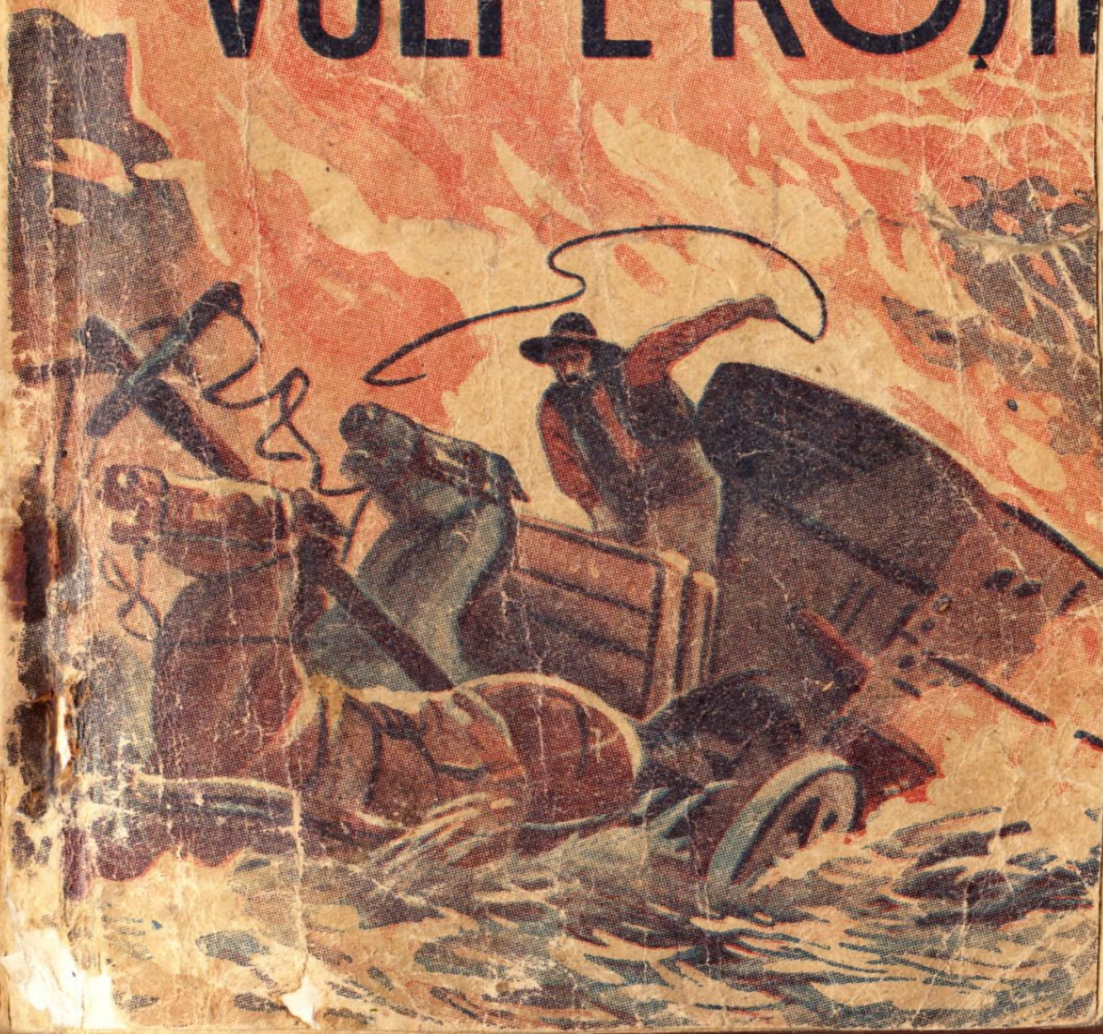

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

LOUIS BOUSSENARD

MILIOANELE LUI VULPE-ROȘU

„ A V E N T U R A ”
Romane de acțiune și pasiune

LOUIS BOUSSENARD

MILIOANELE LUI VULPE-ROȘIE

**Traducere de
VLAD MARINCU**

Cuprins

<i>CAPITOLUL 1.</i>	UN TATĂ AUSTRALIAN ȘI MILIOANELE LUI...3
<i>CAPITOLUL 2.</i>	VÂNĂTOAREA DE KANGURI.....11
<i>CAPITOLUL 3.</i>	PRIMA ÎNTÂLNIRE CU BĂȘTINAȘII.....16
<i>CAPITOLUL 4.</i>	UN OM TRĂSNIT... PE CER SENIN.....24
<i>CAPITOLUL 5.</i>	ÎNCHIȘI ÎN STRÂMTOARE.....30
<i>CAPITOLUL 6.</i>	CINCI CONTRA DOUĂ SUTE.....42
<i>CAPITOLUL 7.</i>	TRECEREA TROPICULUI.....49
<i>CAPITOLUL 8.</i>	ÎNTRE FOC ȘI APĂ.....58
<i>CAPITOLUL 9.</i>	PRINTRE NGA-KO-TKO.....67
<i>EPILOG</i>	75

CAPITOLUL 1.

UN TATĂ AUSTRALIAN ȘI MILIOANELE LUI

După treizeci și cinci de zile pe mare, ajunserăm în preajma capului Otway. Nu mai aveam decât să străbătem în ziua următoare golful Port-Philip, să debarcăm la Sandrigge și să sărim într-un compartiment al *railway*-ului¹, care avea să ne ducă în câteva minute la Melbourne, ținta călătoriei noastre.

Nu mă afluam pe bordul vasului Tweed nici ca emigrant, nici ca marinar, nici ca reporter.

După ce cutreierasem cele patru părți ale lumii ca naturalist amator și mai cu seamă ca vânător, începuse să mi se urască tot cu pampas-urile, cu junglele și cu savanele. În schimb Australia, această țară aproape necunoscută de bătrâna Europă, mă fascina.

Energia omenească dezlănțuită a improvizat, în această țară nouă în care curge o sevă de rodnicie, orașe falnice acolo unde înainte fusese pustiu.

Eu însă nu făcusem o călătorie de 6000 leghe pe mare ca să văd Europeni, și mai ales Englezi și Nemți, ca să simt asfaltul sub picioare sau ca să umblu după aventuri sentimentale. Eram doar în dreptul meu să simt la antipozi setea de un pic de exotism și să-mi doresc mai mult decât o viață croită după tiparul celei din Europa.

Întâmplarea mă servi ca la comandă.

Avui neprețuitul noroc să mă întâlnesc cu trei gentlemen pe care-i cunoscusem cândva la Madras și a căror prezență era promițătoare de noi atracții.

¹ Cale — ferată.

Sportmani pasionați, maiorul Harvey, căpitanul Mac-Crowly și locotenentul Roberts abia așteptau să încalece pe telegarii lor pur-sânge, ca să vagabondeze nebunește, călăuziți numai de fantezia lor, să mănânce la masa întâmplării și să doarmă la hanul „Sub cerul liber”.

Într-o noapte, în timp ce ne aflam la un știu ce cazino, veni vorba despre vânătoare. Subiectul era interesant, de neseecat. Maiorul ne povesti grozavele vânători din India, unde ataci de pe spinarea elefantului tigrul împresurat de gonaci.

Locotenentul Roberts ne făcu să asistăm la expedițiile lui prin pădurile capului, primejdioase adăposturi ale leilor și hipopotamilor.

Oftarăm cu dor după vânătorile din Europa și nu-mi putui aminti fără fiori de plăcere goanele după lupi în pădurea Fontainebleau.

Amintirile acestea amenințau să ne înduioșeze prea din cale-afară, așa că ne grăbirăm să revenim, cu ajutorul câtorva sticle de șampanie autentică, la diapazonul veseliei noastre inițiale, care degeneră în curând în nebulie,

Ne intrase în cap, nici mai mult nici mai puțin, de cât să mergem să vânăm Kangurul uriaș!...

Zis și făcut. Ne accelerarăm preparativele, care fură de altfel repede gata, și plecarea noastră fu fixată pe ziua de 22 Ianuarie (În emisfera sudică, Ianuarie e cea mai caldă lună de vară.)

Mă dusei să-mi iau răma6 bun de la doctorul Stephenson, bunul meu prieten pe care-l cunoșteam de două luni — dar două luni petrecute pe bord, în cea mai cordială și strânsă intimitate.

— Doctore, îi spusei eu fără altă introducere, vii să-mi iai rămas bun de la d-ta.

— Așa de repede? răspunse el mirat.

— Da, mă înăbuș aici. Civilizația voastră australiană mă scoate din sărite. Prefer viața în sălbăticie.

Plec mâine în zori de zi cu trei tovarăși încântători. Ne ducem la 120 de leghe de aici, la Sir Thomas Reed, să vânam Kanguri. Cum vezi, o simplă plimbare.

— În Australia nu te „plimbi.” Rătăcești sau te rătăcești.

— Hai, nu fi așa de grav, doctore. Rămâi cu bine.

— La revedere și bun noroci îmi spuse simpaticul doctor strângându-mi mâna.

A doua zi, în momentul plecării, un comisionar îmi dădu un pachetel care purta inscripția următoare:

„D-lui B... din partea prietenului său, doctorul Stephenson. (A nu deschide cutia decât după o lună de călătorie sau în caz de mare primejdie.)”

.....

Prietenii mei ceruseră Amiralității un concediu care le fusese acordat imediat.

După cinci ore de drum ajunserăm la Echuca, de unde ne îndreptarăm veseli, cu cornul de vânătoare pe umăr, spre locuința lui Sir Th. Reed, situată la zece zile de mers în interiorul continentului.

Haita noastră dată în grija omului meu de încredere Ciril, era compusă din cinci câini admirabili, care mă urmaseră pretutindeni în pribegirile mele vânătorești, indiferent dacă mergeam cu automobilul, cu vaporul, cu trenul sau chiar cu palanchinul.

Un catâr ne ducea bagajele și aveam fiecare — precauțiune indispensabilă în Australia — câte o busolă solid fixată de un buzunar special.

Aveam, drept călăuza, pe un bătrân sălbatec căruia maiorul îi salvase cândva viața și care avea pentru salvatorul lui un devotament de câine credincios. Nouă ne era deosebit de prețios, căci cunoștea de minune hățișurile și avea o minunată destoinicie în cele vânătorești.

După o călătorie plină de farmec, fără nicio altă neplăcere decât căldura infernală care ne făcea uzi leoarcă de sudoare, ajunserăm la stațiune.

Trei-Fântâni — așa se numea ferma lui Sir Thomas

Reed — era numai forfotă și zgomot. Într-o curte se vedeau șase care uriașe aranjate simetric. Erau niște imense *drays* lungi de șase metri, pe patru roate, cu o singură oște, cu un coviltir acoperit cu pânză și la care se înhamă câte zece cai.

Carele acestea, asemănătoare cu ale Burilor de la Cap, cuprind ce vrei și ce nu vrei anume; provizii, unelte, butoaie cu apă, efecte de campament, etc.. Într-un cuvânt, tot ce e necesar — ca pe bordul unei corăbii — în timpul unei lungi călătorii.

Sosirea noastră fusese semnalată. Stăpânul ne ieși în întâmpinare. Era un moșneag mândru, cu părul colilie, cu ochii albaștri, cu o expresie blândă și tristă.

Statura lui falnică sfida oboseala și anii.

Lângă el stăteau doi tineri frumoși, nepoții lui. Cel mai mare, ofițer în marina regală, se numea Edward, cel mai mic, Richard, avea gradul de „cornet” la *horse- guards*².

După prezentări furăm conduși în camerele noastre.

După ce ne petrecurăm o oră spălându-ne și făcându-ne toaleta, coborârăm pe verandă ca să luăm o gustare.

Maiorul veni ceva mai târziu. Fruntea lui era îngândurată, toată înfățișarea lui arăta că-l frământa ceva.

— Ce-i maiorule? îi spusei eu. Pari trist...

— Uite ce-i, dragul meu. Vom fi nevoiți să te părăsim... În loc de o excursie de câteva zile, vom face o campanie de câteva luni.

Binecuvântată fie întâmplarea, care a voit să picăm tocmai acum! O sfântă datorie ne cheamă departe... undeva unde ne așteaptă osteneli și primejdii grozave...

— Și ți-ai putut închipui că am să vă las să plecați fără mine, când e vorba să vă ajut, să împart cu voi primejdiile și oboseala? Nici nu trebuie să-mi spui care e motivul hotărârii d-tale.

— Ba sunt autorizat să ți-l spun. Dar să știi că e grabă. Toate pregătirile sunt gata, itinerariul definitiv întocmit.

² garda călare.

Ne însoțesc douăzeci de oameni, șaiszeci de cai și cele șase care pe care le-ai văzut. Avem de străbătut două mii de kilometri în continentul australian.

— Strașnic. Asta-mi place!

— Cât despre motivele acestei călătorii, cum putini Europeni au mai făcut până acum, cuprinsul acestei scrisori, pe care o poți citi, ți le va lămuri mai bine ca orice vorbă. A făcut drumul din Australia în Anglia, de unde au adus-o acum o săptămână, cei doi nepoți ai lui Sir Thomas. Au venit aici împreună cu sora lor, ca să pornească în căutarea tatălui lor dispărut de douăzeci de ani.

lat-o:

„Dragii mei copii”

„Despărțit de mulți ani, dintr-o pricină misterioasă și groaznică, de tot ce aveam mai iubit, mă simt acum pe moarte.

„Să știți, copiii mei mult iubiți, că de douăzeci de ani, lungi și amari, numai pentru voi am îndurat povara unei existențe prea grele.

Dacă nu am avut fericirea să vă văd crescând mari pe lângă mine, cel puțin am putut din când în când, prin mijlocirea unui prieten păstrător al tainei, să fac față nevoilor voastre mai grabnice și să înlesnesc nobilei voastre mame mijloacele de a vă crește și de a vă ține la școli.

Erați săraci până ieri. Astăzi sunteți bogați.

Fie ca această avere, cinstită câștigată prin munca mea. Neîncetată, să vă poată fi de folos și să vă puie la-ndemână mijloacele de a face binele!

Edward, Richard, Mary, reabilitați numele tatălui vostru, numele vostru, propriu.

Milioanele ce vi le las vă vor ajuta într-aceasta în mod puternic.

Înainte de a cunoaște viața mea în întregime, trebuie să știți că, dacă în ochii legii am fost un vinovat, n-am fost decât un răzbunător, un făcător de dreptate, în ochii conștiinței mele și ai onoarei.

Niște dușmani puternici juraseră pieirea mea!

De două ori am scăpat din mâinile lor ca prin minune. La urmă, rănit greu și despuiat de aurul pe care-l îngrămadisem pentru voi pe pământul australian, unde mor în acest moment, mi-am datorat mântuirea unei hoarde de sălbatici care fugeau, și ei, de groaznicii oamenii albi.

Neputând pricepe cerințele vieții noastre civilizate, dragostea mea. Pentru aur le-a părut la-nceput o ciudățenie. Când i-am putut face să priceapă că aceste pietre galbene fără valoare pentru ei erau menite să procure copiilor mei înlesnirile și fericirile vieții, ei deveniseră pentru mine niște zeloși colaboratori.

Norocul, până atunci atât de crud față de mine, se arată în curând mai milos. Tribul Nga-Ko-Tko, care mă primise, avea de șef un vechi ocnaș evadat. Îl chema Tta-Oiya, care însemna în limba lor Vulpe-Roșie. Țineți bine minte numele acesta, copiii mei: averea voastră depinde de el. Porecla asta îi vine de la barba lui lungă roșcovană, care a mirat mult pe oameni tribului care-i dăduse adăpost. Numele lui adevărat era Joe Mac-Knigt...

Era unul din acei Scoțieni cu caracter de fier, fire necultivată, iute, chiar brutală, dar în

fond un suflet bun.

O prietenie vie și statornică se legă între noi.

În vagabondările mele împreună cu băștinașii, am descoperit terenuri aurifere de o bogăție nemaipomenită. Cu ajutorul noilor mei prieteni am putut îngrămădi o mare cantitate de metal, pe care o prețuiesc pe puțin la zece milioane.

Comoara asta este ascunsă în trei locuri cunoscute de Joe și de cei trei fii ai lui. Căci bunul tid-na (ceea ce se cheamă cap, șef) s-a căsătorit cu o băștinașă care i-a dăruit trei splendizi feciori, pe care eu i-am crescut cum am putut mai bine.

Veniți de vă luați acest aur care e al vostru. Sunt silit, spre marea mea părere de rău, să vă impui mari oboseli, dar îmi lipsesc mijloacele de transport iar bieții mei prieteni nu ar putea face 500 de leghe cu niște poveri care ar obosi și niște cai.

Veniți dar în Australia, scumpii mei fii. Interesați la întreprinderea voastră câțiva prieteni siguri și cinstiți. Cereți sfat bunului și priceputului meu frate. El vă iubește, știu, și vă va ajuta.

Întreprinderea asta, deși plină de greutate, nu este totuși peste puterile omenești și veți întâlni puternic sprijin la bunii mei negri.

Cei din tribul Nga-Ko-Tko au rupt-o demult cu vechile lor obiceiuri rătăcitoare, li găsești ocupând un perimetru de cam o sută până la o sută cincizeci de leghe între al 135-lea și 137-lea grad de longitudine estică și de la al 19-lea la al 21-lea de latitudine sudică.

Când veți fi ajuns în aceste locuri vei da de păduri de arbori de cauciuc. Va trebui să

desenați pe coaja albă a acestor copaci, cu un vârf de cuțit, un cap de șarpe. Desenul ăsta să! crestați cât mai des cu putință.

Șarpele este Kobbong-ul, adică emblema Nga-Ko-Tko-ilor, așa cum cutare sau cutare animal servă de gri-gri unor anume negri, sau de totem triburilor de Piei-Roșii. Văzând, naivul lor blazon desenat de o mână necunoscută, bunii mei prieteni vor porni să vă caute, în loc să fugă așa cum li-i obiceiul îndată ce simt apropierea unor albi. Joe, isteț ca animalul al cărui nume îl poartă, va ști să vă recunoască, de asemenea și fiii lui, datorită acestei scrisori, în josul căruia se află Kobbong-ul.

Veți fi puși atunci în stăpânirea mării averi a aceluia care a fost tatăl vostru.

Acum pot muri. Corpul meu voinic a fost istovit de vegheri și oboseli. Nu voi avea ultima fericire de a vă vedea.

Vulpe-Roșie îmi va închide ochii.

Adio pe veci.

— Ce uimitoare aventură! exclamai eu după citirea acestei scrisori. Doctorul Stephenson avea dreptate să-mi spună că nu puteam ști cât va dura *plimbarea* noastră. Așadar plecăm mâine?

— Mâine, în zori de zi, caravana noastră se va porni la drum.

CAPITOLUL 2.

VÂNĂTOAREA DE KANGURI

A doua zi, la ora fixată, pornirăm în căutarea bogatei moșteniri lăsate de fratele lui Sir Thomas fiicei sale. Miss Mary, și fiilor săi Eduard și Richard.

Drapelul englez, desfășurat, fâlfâie în fruntea caravanei compuse din cele șase care pe care le văzusem la intrarea în curtea conacului. La fiecare. Din ele sunt înhămați câte zece cai de povară, pe care le urmează, ca un escadron disciplinat, șaizeci de minunați *pur-sânge* care vor înlocui mâine pe cei înhămați azi la oiște. Admirabilele animale nu trebuie să tragă grelele *drag* decât o etapă din două. Trebuie să menajate.

Carele sunt încărcate în cea mai mare parte cu merinde. Cele douăzeci de persoane care alcătuiesc expediția vor găsi în ele de-ale mâncării pe șase luni—biscuiți, cafea, zahăr, alcool, sărături, carne uscată, orez. Făină și conserve de legume, prevăzător înmagazinate pentru vremuri de lipsă. Mai avem în fiecare car două butoaie de câte opt sute de litri care vor fi umplute la ultimele ape însemnate pe hartă, și care vor constitui o prețioasă rezervă atunci când vom fi nevoiți să înaintăm la voia întâmplării.

Avem și pânze impermeabile pentru întors corturi și un fel de paturi de campanie ușoare, ca să nu ne tragă de la pământ.

Cum se prea poate să avem să ne apărăm contra indigenilor, fiecare om poartă o carabină Remington și cincizeci de cartușe, o secure, un cuțit și un revolver.

Unul din care transportă rezerva de muniții în lăzi impermeabile. Sir Thomas a împins precauțiunea până la a încărca pe acest car o mitralieră ușoară, care poate fi pusă în poziția de tragere în câteva secunde.

Cât despre tovarășul meu de călătorie, Ciril, să nu-mi luați în nume de rău dacă vă voi povesti în câteva rânduri viața lui.

Ciril e fratele meu de lapte. Ne-am născut acum treizeci și doi de ani, în aceeași zi, la Escrennes, un sătuc din departamentul Loiret.

Încă din leagăn eram inseparabili. Prima lui mare durere a fost plecarea mea la liceul din Orleans. Bietului băiat nu-i intra în cap cum poate un om să-și roadă pantalonii ani de zile pe băncile unui liceu în loc să zburde cățărându-se prin copaci după cuiburi de coțofene și de mierle sau să pescuiască raci în gărla din apropiere.

Aveam numai cincisprezece ani când pe Ciril îi lovira nenorociri ireparabile. În câteva zile își pierdu amândoi părinții. Mama mea — o femeie cu inima de aur — îl adoptă. Acum făcea parte mai mult ca oricând din familie.

De atunci au trecut ani mulți și dragostea care ne unea a crescut tot mai mult. Și sunt mândru de el. La suflet și la trup, e un om cum rar găsești. E înalt, spătos, iar picioarele lui nu știu ce-i oboseală. Mânuește sabia ca un maestru de scrimă iar carabina ca un erou al lui Karl May. E încântat de prezența unei fete frumoase numite Kelly, camerista lui Miss Mary, căci curagioasa copilă, împinsă de nădejdea că-și va găsi tatăl viu, a ținut neapărat să-și însoțească unchiul și frații.

Încă de la sosire, Ciril cântă cameristei tot felul de serenade, pe care nu se poate spune că ea nu le asculta cu cea mai mare bunăvoință.

Primul locotenent al caravanei e un German.

Se pare că Herr Hoffmann e un *bush-man* experimentat. Cunoaște amănunțit câmpia și hățșurile. Din grup mai fac parte patru Germani. Singurii Francezi suntem eu și Ciril. Avem și un Canadian care vorbește

limba franceză ca acum o sută douăzeci de ani.

Cât despre Edward și Richard, rar am mai văzut două chipuri mai deschise, mai simpatice. Miss Mary, sora lor, e o adorabilă fată cu părul de aur și cu ochii negri, al cărei corp gingaș ascunde o energie neîncovoiată.

Ținta călătoriei noastre era punctul de intersecție al gradului 135 longitudine cu gradul 20 latitudine. Acolo vom găsi pe indigeni Nga-Ko-Tko, paznicii comorii.

Stațiunea Trei-Fântâni este situată la vreo 450 leghe, adică 1800 Kilometri de acest punct geografic. Nu putem spera să facem mai mult de 35-40 Kilometri în medie pe zi. Așa că ne putem socoti fericiți dacă străbăteam distanța aceasta în două luni, ținând seama de popasurile necesare pentru odihna cailor.

Raiul bătrânului căutător de aur se află la confluența marelui fluviu australian Murray cu râul Marrumbrdye.

Mergând neîncetat de-a lungul fermecătoarelor maluri ale acestei ape uriașe, vom ajunge la Darling, o altă vale importantă pe care o vom urca până la 140 Km de punctul unde e tăiată de gradul 40. De acolo o vom lua la stânga, îndreptându-ne spre lacul Blanche.

Vom merge probabil drept înainte până la lacul Egge, adevărată mare interioară a Australiei, apoi vom intra în deșerturile de piatră și de nisip, în care vom înainta numai cu cea mai extremă prudență.

Deocamdată, lipsiți de orice griji, călătorim veseli, mai mult ca niște oameni care se plimbă decât ca participanți la o expediție primejdioasă. Drumul nostru este ciudat și admirabil; busola e singurul nostru punct de reper.

Întâlnim la fiecare pas arbori de cauciuc care ne uimesc prin frumusețea lor. Nenumărate cirezi de boi și turme de miei pasc în mijlocul unor pășuni nesfârșite. Din când în când, cai sălbatici trec în galop, cu nările umflate, cu coama în vânt, cu ochii plini de văpăi, salutând cu un nechezat sonor pe caii noștri, care le răspund. E bun-sositul hățiturilor.

Nu mă gândesc câtuși de puțin să renunț la

prerogativele mele de vânător. Haita de câini mi-o am cu mine și socot că am să-i pot da o ocupație vrednică de ea. Vreau să-mi am Kaugurul meu, vânat cu mâna mea.

Ciril e și el nerăbdător și începe cu Mirador, copoiul meu preferat, o convorbire de care credinciosul animal, nedepins cu o atât de îndelungată inactivitate, e cât se poate de încântat.

Răbdare, Mirador! Dacă nu mă-nșel, servitorul indigen al maiorului a găsit o urmă.

— Ei, Tom?

— Mossi?

— Ei, ce se aude?

— Kangur... răspunde bătrânul sălbatec.

— Serios? Cum? Unde?

— Hui (acolo) Domn tot lume la domn cal. Hop!

— Domnii toată lumea pe domnii cai. Hop! îl îngânai eu pufnind în răs. Dacă-i așa, înainte. Ne permiteți, nu-i așa, d-le comandant?

— La ordinele dv., d-lor, răspunse curtenitor bătrânul gentleman.

— Dar unde ți-e Kangurul?

— *Hu!* răspunse el strângându-mă de braț și arătând în depărtare o formă ciudată care gonea printre copaci.

Ce animal ciudat! Are cel puțin doi metri înălțime. Și ce viteză! Aleargă numai pe picioarele dinapoi — cele dinainte sunt de două ori mai scurte. Face salturi de 8-10 metri. Drace! Dar fugea, nu glumă! Câinii și caii noștri au greu de furcă cu el. Din când în când se oprește și ne privește mirat. Apoi pornește din nou, spre marea enervare câinilor, care urlă asurzitor.

Mirador e cel mai înverșunat. Dar nici ceilalți nu se lasă mai prejos. Și nici eu. Șo pe el! Vânătoarea se încinge. Urmărim ca nebuni animalul, care se zărește din când în când printre copaci alergând în felul lui caraghios.

Urmărit de aproape de copoi noștri, kangurul iese într-un luminiș, cu urechile clăpăuge, cu limba vânătă, cu părul ud de sudoare, semne care arată neîndoios unui

vânător că fiara fugărită e la capătul puterilor.

Sare în apă ca să se răcorească. Dar câinii, după el și încep să-i muște coapsele. Kangurul reușește totuși să iasă la malul celălalt dar e nevoit să se oprească. Și, ca să se apere, se așează lângă un copac uriaș.

Animalul nostru, având toată puterea în picioarele dinapoi, se sprijină pe cele dinainte și în loc de a da piept cu adversarul, ca mistrețul sau cerbul, întorcea spatele dând câinilor lovituri grozave cu copitele.

Din fericire, Mirador salvă situația. Profită de o mișcare greșită a animalului înspăimântat și-și înfipse colții în beregata lui.

Lupta se sfârșise. Ciril tăia în bucăți ciudatul patruped.

Bucățile cele mai alese fură gătite la frigare iar restul fu înfulecat cât ai clipi de câinii înfometați.

În sfârșit, după ce mâncărăm și băurăm apă rece de izvor, ne întoarserăm la caravana noastră la care ajunserăm cu bine.

CAPITOLUL 3.

PRIMA ÎNTÂLNIRE CU BĂȘTINAȘII

Se scurseră mai multe zile. Pe măsură ce urcam spre miază-noapte, căldura devenea copleșitoare.

Străbătuserăm șaptezeci și cinci de leghe fără piedici.

Starea sanitară era excelentă. Incomparabila climă sănătoasă australiană face minuni asupra temperamentului puțin cam delicat al lui Miss Mary, care se simțea încântător de bine. Iar culoarea obrajilor ei rivalizează cu cea a trandafirilor.

După ce am mers pe lângă malul Darlingului vreme de trei zile, o luăm în susul lui Clary-Creek, un râu frumos care ne conduse de-a dreptul la muntele Victor de unde izvorăște.

Această parte din Noua-Galie de Sud e aproape pustie.

În fața noastră e o stație, ultima probabil. Dacă ne apropiam de telegraf, care străbate Australia de la nord la sud, de la South Port în baia Palmerston, până la Port Augusta în fundul golfului Spencer, poate am găsi unele patrule de carabinieri englezi, care veghează la siguranța mesagerului repede și tăcut.

Atingem în acest moment Forster Station, situată în punctul unde el 140-lea grad de longitudine taie a 32 a paralelă.

Strigăte de bucurie salută sosirea noastră.

Admirabila ospitalitate australiană deschide amândouă canaturile ușilor locuinței, dinaintea călătorilor trimeși de Providență.

Ocaziile de a vedea Europeni sunt atât de rare!

Singurele fețe ce le văd locuitorii acestor ținuturi îndepărtate sunt acele ale *draymert*-ilor³ care se duc la minele Welcome, situate la 160 Kilometri mai sus. Veneau pe vremuri din Adelaida dar, de când un trunchi de linie ferată de 120 de Kilometri leagă orașul acesta de Kuninga, care e cap de linie, ei pornesc spre mină din acest din urmă punct și aduc ziarele și depeșele pentru *Postal Office*.

O cină bogată ni se oferă numaidecât, o cină servită englezește, cu toate rafinementele pe care cetățeanul Marii-Britanii le duce cu sine pretutindeni.

Serviciul este făcut de patru vlăjgani cu fețele pârlite, cu bărbile zburlite, cu umeri atletici care fac să crape pe ei hainele negre.

Oamenii aceștia, când *bushmeni*, când squatterii, mână de două ori pe an, cu osteneli nemaiauzite, imense cirezi de boi și turme de oi. Îndemănătecia cu care servesc masa, cum nicio slugă de casă mare nu ar face-o mai bine, ne oferă unul din acele contraste atât de dese aici.

Sir Harry Foster, proprietarul stațiunii, având la dreapta lui pe Miss Mary și la stânga pe maior, își împlinește datoriile de gazdă ca un gentleman desăvârșit.

În fața lor, căpitanul Mac-Crowly își desfată nările la mirosul mâncărilor indigene, amestecate printre producțiile bucătăriei anglo-franceze.

După excelenta ciorbă de raci, pescuiți în Foster Creek, maiorul, entuziast al bucătăriei sălbatice, ne atrage atenția asupra unor mâncăruri ciudate, care ne sunt cu totul necunoscute.

— Nu, Crowley, și d-ta, B... nu judecați mâncărurile după cum arată și vă poftesc să începeți cu asta.

Și ne arată un castron de porțelan plin de tuburi gălbui, aducând mult a macaroane.

— Astea sunt larve scoase din țevile tulpinilor verzi de palmist.

— Larve! Ba sunt chiar viermi, viermi toată ziua, și cu

³ draymeni cărauși.

un știu câte picioare.

— Ei, și melcii, ce, sunt mai atrațioși? Dar broaștele, rudele astea ale celor râioase, după care vă lingeți voi francezii deștele? Ia nu mai faceți atâtea fasoane. Iacă, să vedeți numai.

Și unind fapta cu vorba, apucă delicat o *larvă* între două degete și o înghiți cu încântare.

— Gustați și din pana asta strașnică de morun de apă dulce. E nemaipomenită. Dar grăbiți-vă, că altfel Crowly zvântă tot.

— Dragă prietene, spuse la rându-i locotenentul Roberts, d-ta care ești așa în curent cu subtilitățile acestei bucătării cam neobișnuite, ești bun să-mi spui ce-o mai fi și în castronul ăsta?

— Care castron, dragă Roberts?

— Cel din fața d-tale. Văd înotând acolo într-un sos galben, printre un fel de fasole cât degetul gros, niște bucăți de nu știu ce, care aduc tare a șoareci jupuiți.

— Șoareci jupuiții protestează maiorul scandalizat... Ah! Roberts insultă bucătăria colonială!...

— Dar bine, dragă maiorule...

— Șoarecii ăștia jupuiți sunt mici *oposumi cu mirodenii*, exclamă el cu un ifos comic.

’ Se părea că ar trebui să intrăm în pământ că nu am cunoscut oposumii cu mirodenii!...

— Tom e meșter neîntrecut în prepararea acestor delicatese. Și în interesul bunelor dv. Raporturi cu el, gustați vă rog din ele, recunoașteți că sunt excelente.

— Nu-i fie cu supărarea lui Tom, întâmpinați atunci, eu unul prefer cotletele și rosbifturile de colo. Dă-mi voie să le și atac.

— Nu te blamez nicidecum; totuși ai putea fără primejdii să ronțai pușorul ăsta de papagal la frigare, gras ca o prepeliță și nutrit cu smochine.

— A, asta da, spuse Crowly cu gura plină, ăștia-s grangurii Australiei.

— Ah, ah, altă delicată atenție a gazdei noastre,

exclamă gurmandul mulțumind cu un gest lui Sir Harry. Uite, o specialitate din patria d-tale, dragă B... o plăcintă din Pithiviers.

— Nu zău, ce-mi văd ochii? răspunsei încântat, privind coaja rumenită ce ieșea la iveală din învelișul de cositor proaspăt desfăcut. Rar și ciudat lucru să întâlnești așa ceva tocmai la antipozi.

— Îmi vin din Franța, de vreo patru cinci ori pe an, spuse cu modestie Sir Harry; e unul din cele mai bune lucruri ce există.

— D-le maior, sunt gata să înfrunt mânia lui Tom! Proclam cu glas tare superioritatea grangurelui față de fetușii de oposum. Beau în sănătatea lui Sir Harry! în sănătatea gazdei noastre!

— Adevăr ai spus dragă Francezule; în sănătatea lui Sir Harry! și pentru reușita întreprinderii noastre! termină el ciocnind de paharul meu paharul lui plin de vin spumos.

Cu toate marile stăruințe ale gazdei noastre, socotirăm că nu trebuie să ne întârziem mai mult de o noapte la el.

Voind să ne părăsească pe cât se putea mai târziu, ne conduse călare până la hotarul de nord al *run*-ului său, care nu are mai puțin ca patru sute kilometri pătrați.

— La revedere și noroc, ne spuse el strângându-ne mâinile. Nu mă uitați la întoarcere.

— La revedere! pe curând!

*

* *

Trec zile după zile fără niciun incident, aproape fără oboseală.

Numai căldurile ne sâcăie tot mai mult. E singurul neajuns ce-l simțim în mijlocul splendorilor vegetale ce le traversăm.

Trupa, după ce a străbătut Siccus River și Pasmore River, atinge povârnișul răsăritean al colinelor Flinders.

— Dar unde Dumnezeu s-o fi dus d. Hoffmann, discretul și săritorul conducător al caravanei? Nu-i la postul lui.

— O să ne ajungă el, spuse sir Thomas.

Bătrânul squatter nu se înşelase; seara,

Germanul ajunsese coloana noastră unde poposisem. Se rătăcise, spuse el, urmărind un cârd de casoari. Totuşi fusese vânător norocos şi aducea, pe şeaua lui, una din aceste enorme păsări.

Trecurăm, fără să ne oprim, aproape de Welcome Mine, un oraş răsărit numai de ieri în preajma minelor, unde câteva case se ridicau în mijlocul unui vălmăşag de corturi şi de barăci de scânduri.

În sfârşit, după ce tăiarăm paralela a 30-a precum şi Taylor River, traversarăm lacul Gregori pe o şosea naturală care merge de la sud la nord. Mai avem o sută zece kilometri de mers şi vom atinge Cooper Creck; jumătate din distanţă va fi atunci trecută; cea mai uşoară, ce-i drept.

Într-o dimineaţă mergeam pe răcoare la câteva sute de metri înaintea carelor.

Câinii îi duceam, din prudenţă, de curele, pentru că în ajun o luaseră razna şi ne trebuise trei ceasuri de alergătură ca să-i prindem.,

Bravii noştri copoi dădură deodată semne de nerăbdare şi de mânie. Unul din ei chiar rupse cureaua şi se năpusti, lătrând cu furie, spre un tufiş des, în faţa căruia se-nfipse în cele patru labe, descărcând în plămâni o muzică infernală.

Desfăcui cu băgare de seamă frunzele late şi închipuiţi-vă mirarea mea când văzui sărind în picioare, în faţa mea, un coşcogeamite vlăjgan, gol ca napul, negru ca fundul ceaunului, care, speriat că fusese descoperit, îşi luă picioarele la spinare şi o tuli te fugă urlând.

Era un băştinaş.

Fuga asta a lui nu-mi miroase a bine. Lăsa să se presupună ca exemplarul acesta de flăcău băştinaş nu era singurul, şi mă aşteptam să dau ochi cu concetăţenii lui.

Cum constatasem deja efectul de înfricoşare produs

asupra acestor ființe primitive de detunarea armelor de foc, ridikai în sus revolverul și descărcai repede în aer cele șase focuri ale lui.

Zăpăcit de acest tunet din senin, negrul meu se răsuci în loc, sări în sus ca și când primise o ploaie de plumbi în pulpă, și se lăți în sfârșit în iarba într-o atitudine rugătoare, tare caraghioasă.

Înfățișarea acestui biet diavol era jalnică: slab, cu fața suptă, descarnat, părea leșinat de nemâncare. Îi dădurăm o bucată de pâine asupra căreia se aruncă înfulecând-o cu o lăcomie nespusă, cât ai clipi. Zvântă apoi cu aceiași ușurință și o halcă de carne de bou care ar fi saturat o patrulă de soldați englezi. Câteva gâturi de rom li completară buna dispoziție. Își arată bucuria prin câteva tumbe dezordonate și prin schime de maimuță.

Cu fața îndreptată apoi spre pădure își făcu amândouă mâinile pâlnie la gură și urlă cât îl țineau bojocii cuvintele *Cood-ooo-iii*, repetându-le de nenumărate ori.

Cood-ooo-iii e strigătul de adunare a tuturor băștinașilor Australiei, de la Sydney până la Perth, de la vârful extrem al peninsulei York până la Melbourne. Îl mai auziserăm până atunci de mai multe ori și era vădit pentru noi că omul nostru, încântat de primirea ce-i făcuseră albi, își chema pe cei de un neam cu el.

Presupunerea noastră deveni curând siguranță când văzurăm răsărind un grup strâns de făpturi omenești de culoarea funinginii.

Prinzând inimă din pricina semnelor noastre binevoitoare, se apropiară încet-încet până la un pas. Bietelor făpturi le era foame; se loveau peste pânțelele supte, de ți-era milă, părând a cerși ceva de mâncare. Le dădurăm și trebuia să-i vezi cum înfulecau.

Tom părea să le arate un dispreț adânc. El, vezi Doamne, purta un pantalon de pânză care, nu-i vorbă, îl cam jena, dar de care era tare mândru! Unde mai pui că pieptul îi era acoperit de o cămașă de flanelă, culoarea sângelui de bou; un centuron de curea cu lustru, de care

atârna un cuțit și în care era înfipt un revolver, îi strângea mijlocul. Afară de asta mai vorbea și limba noastră. Atâtea avantagii la un loc îl făcea să nu-și încapă în piele. Ceilalți îl venerau ca pe un zeu. Ce bună ocazie pentru el ca să încerce o lovitură de Stat și să întemeieze o dinastie.

Dar buna noastră călăuză, bătrânul sălbatic, nu se gândește la lucruri așa de înalte.

Știindu-ne lacomi de curiozități, le cere să ne plătească ospitalitatea dându-ne dansul numit *corrobori*.

Dă ordine și serbarea începe.

Cu neputință de descris majestatea de Șambelan cu care îi spune lui Sir Thomas această frază epică:

— Mossi, ei dansezi la noi *corrobori*.

E dansul național al Australienilor. E un fel de simulacru de lupte întrețesute cu salturi periculoase, cu tumbe și figuri acrobatice care ar putea înspăimânta și niște clowni.

...Într-un târziu, lăcustele negre se opresc gâfâind și se întind de-a valma pe iarbă.

Li se mai distribuie ceva provizii, pe care ei le primesc cu recunoștință și cu mormăieli de plăcere.

Șeful, al cărui vestmânt regal e compus dintr-o pană vârâtă în ureche și dintr-o brățară de dinți de șarpe, ne ține un mic discurs prin care ne mulțumește pentru ospitalitatea noastră. Și, înainte de a se întoarce în pădurile lui înmiresmate, roagă pe Sir Thomas să primească în amintirea lui un *bumerang*.

Și astfel, înainte de plecarea sălbaticilor, mai apucărăm să fim martori la o uimitoare exhibiție de îndemânare a cărui actor fu un tânăr negru care ne explica, printr-o pantomimă expresivă, folosirea bumerangului.

Bumerangul e o armă de aruncat cunoscută numai de sălbaticii australieni. E o bucată de lemn cafeniu, tare, puțin flexibil, lung de șaizeci și cinci — optzeci și cinci de centimetri, e ușor arcuit la mijloc, lat de cinci centimetri, gros de doi și jumătate. La unul din capete e rotunjit și

umflat, la celălalt turtit.

Când un indigen vrea să se slujească de el, strânge în amândouă mâinile capătul umflat, învârtește repede arma deasupra capului și o aruncă cu putere.

Atunci se produce un fenomen extraordinar. Bumerangul pornește învârtindu-se, cu zbârnâituri sacadate, până la zece, cincisprezece sau douăzeci de metri depărtare, apoi cade. Se pare că acest contact îi dă imediat o forță nouă și grozavă căci bumerangul sare din nou în sus, se învârtește și se întoarce cu o viteză și cu o precizie extraordinară, sfârâmând totul în calea lui.

Eram uimiți.

Și sălbaticii, adevărați copii ai hățișurilor, nu mai puteau de bucurie că au în fața cui să se laude cu talentele lor.

Apoi bunii noștri prieteni de o oră își adunară proviziile, își arătară din nou recunoștința și dispărură din ochii noștri.

CAPITOLUL 4.

UN OM TRĂSNIT... PE CER SENIN

Ciudată călătoriei Suntem plecați de douăzeci și cinci de zile; am străbătut fără niciun fel de piedici 800 de kilometri și am ajuns la mijlocul drumului. Cooper Creek, locul unde a căzut exploratorul Burke, unul din primii cercetători ai continentului australian, e la 1500 leghe în urma noastră. De două zile umblăm într-o regiune pe unde n-a călcat încă picior de European.

Destul de greu ne deprindem cu natura aceasta din ce în ce mai plină de neprevăzut.

Ai impresia că pământul, abia format, ascultă în plâsmuirile lui de toate capriciile unei imaginații zburdalnice. Nimic definitiv, nimic orânduit, nimic coordonat. Imposibil de stabilit vreo regulă, vreo legătură între aceste elemente disparate care stau alături unul de altul și care totuși caută să se armonizeze.

Aur găsești pretutindeni iar pământul, sărac în materii grase, nu produce decât iarbă. Pe de altă parte, du găsești în acest continent imens niciun animal de pradă: toate animalele sunt ierbivore. Dar ca și cum zânei bune căreia i-a trăsnit prin cap toate aceste vesele ciudățenii! s-ar fi sleit brusc imaginația, ea a turnat toate patrupedele în același tipar.

În primul rând începând cu kangurul uriaș, înalt de cel puțin doi metri, și sfârșind cu șoarecele cât un deget de mic, aproape toate patrupedele australiene au o pungă abdominală în care-și țin puii. Ciudată conformație, proprie manierelor acestei țări!

Afară de aceasta, deși au patru labe, de la mic la mare ele umblă și aleargă totdeauna numai pe două din ele.

Și păsările au toate aceeași înfățișare, de la enorma ara, mare cât un vultur, până la mica pasăre-muscă australiană, care bâzâie prin corolele florilor. Toate au pliscul coroiat și înfățișarea papagalului. Ghearele le sunt așezate față-n față, două câte două; penele lor au bogăția de colorit a paletii unui pictor. Vocea le e însă asurzitoare și țipetele lor sunt niște cârâituri lipsite de orice armonie.

Flori se văd pretutindeni și nuanțele lor se amestecă cu tonurile variate ale frunzelor. Nu mai știi care e frunză și care e floare. Cuvântul „verdeață” aci nu se potrivește, căci există copaci cu frunze albastrii, trandafirii, albe, cenușii, cărămizii, etc.

Aceste vegetale sunt într-adevăr demnele produse ale acestui ciudat continent.

Am străbătut patruzeci de leghe fără să fi întâlnit o piatră. În schimb vom intra peste două trei zile în faimosul *Deșert de piatră*, plin de bolovani mari cât un butoi.

Însemnările acestea le scriu la rădăcina unui copac fără umbră, pe o căldură infernală; vom campa aici. Prânzul seva compune dintr-o felie de carne uscată și dintr-o ceașcă de cafea, apoi un pui de somn în iarbă și mâine... din nou în necunoscut, sau mai bine zis, unde ne-o călăuzi busola.

Țipetele vesele ale limbușilor papagali ne trezesc în zori de zi. Ochii noștri, abia întredeschiși, îi văd țopăind zburdalnic în mijlocul vâlvorii care aurește culmile.

Ne facem bagajele. Coloana își reia mersul spre nord, tot spre nord. Răcoarea gingașă a acestei nopți senine face în curând loc unei călduri mai înăbușitoare decât cea din ajun.

Se scurg trei ore. Și iar trebuie să ne gândim la un popas, de care animalele, toropite de arșiță, au neapărată nevoie.

Umblăm printr-o pădure lovită parcă de o sterilitate

voită. Numai ochiul e Încântat. Pretutindeni iarbă și flori, pretutindeni uriași ieșiți din acest ocean de verdeață își unesc într-o nemărginită boltă imensele lor ramuri.

Dar niciunul din aceste vegetale nu are fructe; niciun izvor nu le scaldă rădăcinile.

Și culmea, toate frunzele copacilor ce ne înconjoară atârnă cu vârful în jos, în direcția razelor soarelui, în loc ca suprafața lor să fie pavăză între soare și capetele noastre încinse, frunzele lasă să treacă o lumină fierbinte și orbitoare.

În sfârșit, cei din fruntea grupului zăresc un luminiș.

Un singur copac — uriaș între uriași — se înalță mândru în mijlocul lui. Și. Noroc neprețuit, frunzele lui largi, verzi pe față și argintii pe dos, aruncă în jurul trunchiului o umbră pe care de departe o simt cât trebuie să fie de răcoroasă.

Încă trei minute, o zonă de foc de trecut, și ne vom putea în sfârșit permite mult dorita odihnă, pe care am câștigat-o cu atâta trudă.

Dar ce surpriză ni se mai pregătește? În mijlocul ciudățeniilor acestora australiene niciodată nu poți ști ce te așteaptă.

Bătrânul servitor indigen al maiorului e într-o stare de neliniște cu lotul neobișnuită. Strigă, întinde brațele, vociferează, amenință nu se știe ce cu sulita lui cu vârf de os și se agață de călăreții din rândul întâi.

Din nefericire, Tom, care vorbește de obicei într-un fel de jargon franco-anglo-australian, e cuprins de o emoție atât de puternică, încât sensul cuvintelor pe care le rostește ne e cu totul de nepătruns.

Maiorul, care știe cât e de ager la minte bătrânul sălbatec, socoate că purtarea acestuia trebuie să aibă un motiv serios, ordonă oprirea și se apropie de el.

Energica pantomimă a lui Tom, care arată mereu spre copacul după a cărui umbră jinduiesc atât, și cele câteva cuvinte de explicație pe care le dă stăpânului său, fac asupra acestuia o adâncă impresie.

— Ei, ce mai e, maiorule? Îl întreb eu. Fie-ți milă, maiorule, dacă nu de Doi, cel puțin de miss Mary! Umbră! Puțină umbră!

— Toată părerea de rău pentru scumpa noastră miss, dar e imposibil să ne facem siesta în locul acesta. Să fugim cât mai repede! Aici suntem în primejdie.

— Primejdie? Cum se poate?

— Foarte simplu: copacul acesta e *wai-waiga*. Acum înțelegeți?

— Până azi n-am văzut niciodată arborele acesta, continuă el, dar îl cunoșteam din faima lui, mulțumită povestirilor înfiorătoare ale *bushmanilor*. Uitați-vă numai la bătrânul meu sălbatec în ce hal el

— Haida-de! spuse în dosul meu o voce —vocea neîncrezătoare a lui Ciril—toate astea sunt doar basme de adormit copiii. Eu unul vreau să dorm și am să dorm. Copaci fermecați nu există, și să vedeți cum am să mă mai lungesc la umbra lui și ce pui de somn am să mai trag.

...Zis și făcut. Ca să se lungească dădu cu mâna la o parte o ramură care spânzura la câteva palme de pământ.

În aceeași clipă căzu ca un bolovan.

Scosei un strigăt grozav: îl credeam mort.

La un semn energic al lui Tom, toată lumea se depărtă. Apoi scoaserăm pe bietul băiat de sub umbra blestemată.

Îl întinserăm la soare și cât ai clipi îl dezbrăcărăm complet.

Îl fricționai tare fără niciun rezultat.

Inima îi bătea totuși, ce-i drept slab de tot. Îi făcui respirație artificială, alternată cu noi fricțiuni cu alcool.

De neliniște și de oboseală, corpul îmi era learcă de sudoare. Nu deznădăjduiam însă, cu tot insuccesul efortărilor mele. Dar ce se întâmplase cu Tom? De peste douăzeci de minute plecase săltând ca un kangur și de atunci nu-l văzuse nimeni.

Ce să mă fac, Doamne, Dumnezeuule? Toată știința mea

nu mă ajuta la nimic și leacurile țărilor civilizate erau neputincioase.

Un strigăt scurt gutural mă făcu să ridic capul. Tom era înaintea mea, aducând un braț de ierburi pe care le aruncă jos. Luă din ele un mănunchi pe care-l mestecă, apoi scuiă sucul pe una din părțile bolnave, pe care o frecă până aproape s-o jupoaie.

Îl imitai și frecai și eu cu aceeași furie.

Bietul bătrân mesteca plantele până nu mai putea, până! se înțepeneau fălcile și-i secau glandele salivare. Sucul verzui șiroia pe trupul lui Ciril. Într-un târziu, pieptul acestuia se umflă puțin: respira; îndreptarea venea repede

În sfârșit bolnavul deschise un ochi, apoi două, și schi (a câteva mișcări. Ca să grăbească sfârșitul curei, bătrânul doctor, de culoarea funinginii, strivi pe o scândură, cu patul carabinei, restul plantelor și făcu din ele un fel de pastă cu care obloji partea bolnavă.

— Ei, ce crezi, moșule? Merge?

— Mergem, mergem, dacă frecem.

— Merge mai bine dacă frecăm? Hai să frecăm atunci.

— Așteptem puțin.

— Să așteptăm puțin? Bun.

Mă dusei să-mi liniștesc camarazii, care așteptau îngrijorați o veste bună. După un sfert de oră mă întorsei lângă Tom, care se ridică de jos și începu să scoată oblojeala, sub care paralyticul nostru urla și se zvârcolea ca un apucat de alte-alea.

Corpul prietenului meu ieși atunci la iveală, roșu ca un rac.

Încercă să se ridice, dar nu prea mergea.

— Băiat, spuse cu dragoste Tom, dându-i din iarba lui miraculoasă, manâncem...

— Ai auzit? Îți zice să mesteci. Hai, repede!

— Păi... hm...

— Fără mofturi! Hai, mestecă și fă-te bine!

— Am... să... încerc... Îmbrăcați-mă...

— Te simți mai bine?

— Binișor chiar. Mi-s încă moi picioarele, dar are să meargă. Ce dracu mi-a dat ăsta să mănânc? Are gust de măcriș...

— Cum? Nu te arde?

— Deloc.

— Atunci, dă-i înaintea!

Mă uitai atunci cu mai multă atenție la plantă și recunoscuți, într-adevăr, o specie de măcriș.

Sucul ei era evident unicul antidot la otrava fiorosului copac. Mulțumită mării priceperi a bătrânului indigen, Ciril era iar pe picioare.

După această întâmplare, care ar fi putut avea urmări așa de funeste, mai făcurăm câțiva kilometri. Mai departe era cu neputință de umblat.

Din fericire însă, înfățișarea pădurii se schimbă complet.

Găsirăm, fără tranziție, locuri umbroase; un pârâiaș drăguț curgea murmurând printre povârnișuri acoperite de flori.

— Ura, prieteni! strigă maiorul, pornind în galop. Un popas de două zile aici n-ar fi prea mult, nu-i așa?

CAPITOLUL 5.

ÎNCHIȘI ÎN STRÂMTOARE

Trei zile după aceea, fără nicio trecere, fără cea mai mică modificare de teren, care să ne facă să presimțim apropierea faimosului pustiu, deterăm de primii lui bolovani.

Cu toate că fiecare din noi avea cunoștință din auzite de fenomenul geologic ce se oferea ochilor noștri, — uimirea aproape ne ului.

Privirea, care se întinde în depărtări peste acest nemăsurat șes de pietre, nu vede înălțându-se tulpina nici unui vegetal. Terenul e de nisip fin, uscat și alb, care oglindește razele soarelui cu tot atâta tărie ca și stratul de sare al *șoturilor tunisiene*. Nu se află aci bob de pământ vegetal și nici fir de iarbă.

Trebuie să facem mii de zigzaguri, să ocolim stane enorme de piatră, să dăm deoparte stânci mai mici cu ajutorul târnăcoapelor, pentru a ne deschide un drum destul de larg pentru trecerea carelor.

Tot acest bolovănet este pur și simplu pus pe terenul pustiei. Nu sunt stânci și pietre înfipte ca acelea care rezultă dintr-o tresăltare vulcanică. Ai zice că sunt picate din cer sau, mai degrabă, ceea ce e mult mai logic, că au fost târate aici, în timpul perioadei glaciare, de imense rostogoliri de zăpezi și de ghețuri, ca și morenele Elveției.

Trecerea acestei baricade, puse dinaintea centrului continentului parcă de o zână geloasă, nu poate dura mai puțin de trei zile.

Cutiile cu apă sunt pline. Împărțim din prețiosul lichid,

cu mare zgârcenie, oamenilor și dobitoacelor.

Fiecare cal poartă în spinarea lui o provizie de iarbă cosită ia ultima pajiște întâlnită.

Azi dimineată, Hoffmann a plecat în recunoașterea terenului cu compatrioții lui. Se întorc la vremea prânzului și par toți voioși. Pietroaiele care încurcă acest teren blestemat sunt, mai încolo, tot mai mari, dar mai rărite, și au găsit în mijloc un fel de drum întortocheat, prin care caravana poate să treacă fără mare trudă.

Vă-nchipuiți cum primim această fericită veste.

Ar fi timp, zău, să ieșim cât mai curând din acest impas, căci proviziile proaspete scad repede. Nu mai avem apă și furaje decât pe o jumătate zi. Caii barem trebuie negreșit nutriți și adăpați, căci ei sunt singura noastră resursă...

Ca un nor des se interpune deodată între soare și noi, întunericul se face brusc! Nu e, cu toate astea, noapte, ci ziua devine vânăță, mohorâtă, cu dâre gălbui.

E furtuna, dar furtuna abătându-se brutal[^] fără niciun semn prevestitor, ca o criză subită a atmosferei, repede ca o explozie formidabilă a unui bolid care cade.

Suntem într-o trecătoare lungă unde numai o căruță singură poate să înainteze; la dreapta și la stânga, stane de cât trei-patru metri înălțime formează un tel de ziduri apropiate.

Caravana se oprește. E și vreme!

Un tunet răsbubue. În aceeași clipă o brazdă de lumină sfâșie cerul negru de la răsărit la apus. Bubuitul și racheta sunt numai un semnal.

Trec două secunde: apoi, dezlănțuirea de fulgere atinge un paroxism amețitor. Sunt un milion de fulgerări pe secundă, fără întrerupere.

Caii sunt cuprinși de spaimă. Tremură pe picioare și țin capetele în pământ.

Fețele ne sunt galbene-verzi, ca fosforescente, luminate de vâlvățiile acestea.

Să fie o iluzie? Mi se pare că pământul s-a clătinat. Cu

neputință să ne comunicăm și să ne controlăm impresiile; fiecare e orbit și asurzit.

Această gigantică răzmeriță atmosferică s-a transmis și cojii pământului. Uraganul însoțește un cutremur de pământ. Suntem trântiți și aruncați încolo, și ne e cu neputință să ne ridicăm decât după mai bine de o jumătate de minut, căci cutremurul a durat bune treizeci de secunde.

Abia aveam vreme să ne dezmeticim, că uraganul intră într-o nouă fază, tot atât de brutală ca și cea dintâi.

Așa cum fulgerele sunt contopite într-o singură văpaie mare și sunetele într-un uruit conținu, tot așa picăturile de ploaie s-au făcut una între ele într-o trâmbă groasă de mai mulți metri, care potopește tot ce întâlnește.

Asta ține un minut. Noroc că ne găsim pe o ridicătură a terenului, altfel am fi fost fără doar și poate înecați.

Uraganul se potolește tot așa de repede cum s-a dezlănțuit. Marele muget al tunetului tace, marea văpaie a fulgerării se stinge, norii se topesc, soarele râde de pozna lui...

Reapariția astrului zilei e salutată cu bucurie, firește.

Suntem learcă până la oase. Căldura, ce-i drept, atinge numaidecât 45 de grade: hainele au să ni se usuce la iuțeală.

Coloana se pune iar în mișcare și parcurge cinci-șase sute de metri.

O exclamație de surprindere și de dezamăgire răsună însă din capul coloanei, orice mișcare încetează, rămânem înțepeniți locului. Ce mai e iar?

Suntem în punctul cel mai îngust al acestui gang. E loc abia abia de un *dray*, roțile! se freacă aproape de stâncile din dreapta și stânga.

Roberts, nerăbdător să cunoască pricina acestei opriri, escaladează coviltirul căruței din urmă, îndărătul căreia venim noi cu caii de rezervă.

— Ei, ce-i?

— Asta-i prea de tot! Nu mai avem drum.

— Cum așa, nu mai avem drum?
— Drumul e închis de o stâncă mare cât o casă. Trebuie s-o luăm înapoi.

— Înapoi? exclamă maiorul; lesne de zis; dar cum vrei să întorci carele?

— Trebuie totuși să ieșim de aci cât mai degrabă, dacă nu vrem să pierim de sete și vitele noastre de foame.

Statura înaltă a Canadianului, ieșit în patru labe de sub un *dray*, se înalță, deodată, înainte-ne. El e cel care a mers în capul coloanei. Neputând trece pe lângă care din cauza strâmtorii drumului, luase calea aceasta pentru a veni la noi.

— Dar bine, Francis, spune Sir Thomas, ce mai e și asta? Vasăzică ați rătăcit drumul?

— Stăpâne, nu ne-am rătăcit defel; e chiar drumul ce trebuia să-l urmărim dar a fost o năruire de stâncă, pricinuită fără îndoială de cutremurul de pământ. Mare nenorocire! Că pădurea, vedeți, e numai coala la două leghe, — și dădeam de apă!

— Ce crezi că-i de făcut, Francis?

— Stăpâne, trebuie să ne întoarcem înapoi.

— Dar cum, omule!

— Nu putem să le tragem înapoi, dan- daratele, până ce om găsi o ieșire.

— Bravo! izbucnirăm într-un glas cu toții la auzul acestui plan atât de simplu și așa de ușor de adus la îndeplinire!

Nu mai departe de un kilometru, se găsește o răspântie unde vom putea cârmi la stânga ori la dreapta și să scăpăm din capcana asta.

Toți pălăvrăgim înveseliți de plăcuta perspectivă a arborilor, a ierbii verzi și a izvoarelor limpezi.

Ciril s-a apropiat de Kelly care nu-și poate stăpâni o secretă simpatie pentru însoțitorul meu. Convorbirea lor e însuflețită.

— Yes, yes, musiu... ve asigur... Tot lumea vorbește de ast la noi în England.

— Dar nicidecum, domnișoară, vă jur că Francezii nu mănâncă broaște. Dovada că la noi nici nu se găsesc prin râuri. Nu-i așa, domnule?

Eu, fără să răspund, zâmbesc, lăsând pe camaradul meu să discute cât dorește despre broaște cu răutăcioasa Irlandeză.

— *Stop!* strigă deodată o voce sonoră, în timp ce grupul nostru se oprește cuprins de agitație.

— Nu mai putem trece! reia vocea, care răsună ca o trâmbiță. Drumul e tăiat de o tranșee de peste o sută de picioare adâncime!

Ajung la marginea prăpastiei. Într-adevăr, nimic exagerat. În urma noastră, s-a căscat o crăpătură lată de cincisprezece metri și adâncă de 150, cu marginile verticale, tăindu-ne orice posibilitate de comunicare. Spărtura aceasta uriașă e urmarea cutremurului de pământ.

Situația devine grozavă. Provizia de apă s-a sfârșit, cu toată zgârcenia cu care a fost distribuită. Caii țin capul plecat, nechează jalnic, scormonesc cu potcoavele pământul uscat și-și vâră boturile în nisipul încă umed.

Trebuie neapărat să găsim vreo ieșire. Suntem din fericire destul de mulți și, în fața primejdiei, energia fiecăruia crește în loc să scadă.

Canadianul nostru propune să se urce pe unul din care, să se cațere de-acolo pe o stâncă mai puțin înaltă și să coboare apoi de partea cealaltă.

Atunci am putea săpa în nisip, la baza acestei stânci, o groapă adâncă, apoi, unindu-ne eforturile, am izbuti, poate, să facem stânca ca să cadă în groapă.

Nu ne ar mai rămâne, în caz de reușită, decât să nivelăm terenul și să trecem deasupra.

Planul acesta e adoptat și imediat începe executarea.

Dar de-abia a ajuns omul în vârf, că se aruncă pe burtă și-și dă drumul lunecuș înapoi, de la o înălțime de 4 metri, strigând:

— Negrii!

Repeziciunea lui i-a fost salvatoare. Câteva sulite indigene lovesc, în același timp, locul părăsit de el, — sar mai departe și cad la picioarele noastre.

Negrii! Sunt probabil cei pe care i-am ospătat așa de bine și care, încurajați de ospitalitatea noastră, abia așteaptă să ne vadă și pe noi puși la frigare.

Îndrăzneala lor crește mereu; iată două mutre de gorilă care ne privesc făcând strâmbături idioate. N-am ce le face, ei au vrut-o! Pac! Pac! Două focuri de armă și cele două chipuri dispar, se aude un urlet prelung, apoi — tăcere.

Ce ne facem? Gluma se-ngroașă. Pe deoparte nu vrem să murim de sete și, pe de altă parte, niciunul din noi n-are chef să fie făcut friptură.

La lucru, așadar! Jumătate din oameni vor sta de pază, cealaltă jumătate va lucra să sape un drum de ieșire.

Planul Canadianului e singurul aplicabil dar prezența sălbaticilor îl face primejdios. Trebuie săpată o tranșee, cu inamicul în spate. Fie, o vom săpa. *All right!*

Și Englezii noștri, nepăsători dar prudenți, iau fiecare câte o furcă pe care întind o cergă pe care o țin înaintea lor. Această baricadă plutitoare e deajuns pentru a opri sulitele care plouă din nou de sus și zbârnâitoarele bumeranguri.

Imediat, iată-ne pe toți în picioarele pietre, lângă săpături, gata să-i apărăm la caz de nevoie. La un pas de noi, sălbatecii își rotesc ochii firoși și cască plini de poftă gurile lor de fiare.

Și, într-adevăr, sunt cei de deunăzi. Șeful lor poartă pe cap bereta roșie pe care i-a dat-o unul din bushmenii noștri în schimbul unui bumerang.

Numai treizeci de metri ne despart. Au să încerce probabil un nou atac.

Atenție: — Răsună șase detunături. Șase năvălitori se rostogolesc de pe pietre, se zvârcolesc și, încurând, îi vedem cuprinși de spasmele agoniei.

Ceilalți — sunt peste două sute — se risipesc ca potârnichele și se ascund prudenți.

Oamenii noștri coboară cu sânge rece, cu ajutorul frânghiilor, și sapă de zor la baza stâncii.

Sunt zece, terenul e fărâmicios și munca înaintează repede.

Orele se scurg. Sapele sunt mânuite cu tot mai multă energie, sudoarea șirue pe frunțile săpătorilor.

Și totuși, cu neputință de părăsit o minută măcar postul acesta, sau măcar să încetezi câteva clipe veghea; negrii ne pândesc fără încetare și mereu suntem nevoiți să le trimitem câte un argument pe înțelesul lor.

E ora trei după amiază. Dacă nu vrem să murim de sete, trebuie să ieșim de aici înainte de se înnoptează.

Curaj! pionieri viteji! Câteva lovituri de târnăcop, încă, și truda voastră se va sfârși.

În sfârșit! groapa e într-adevăr foarte mare. Săpătorii urcă sus unul câte unul. Nu mai avem decât să împingem monolitul, unindu-ne forțele.

Scripeți, pârgarii, unelte de fier și de lemn, toate sunt manevrate cu energia disperării dar zadarnic, stânca rămâne neclintită.

Se poate? Atâta trudă să fie zadarnică, atâta oboseală să rămână pierdută? Nu, niciodată! Dar, de vreme ce mâinile noastre sunt prea slabe ca să ne desăvârșească eliberarea, trebuie să uzam de o ultimă resursă.

Un butoiș de praf de pușcă, pus la baza stâncii, va face într-o secundă mai mult ca eforturile noastre într-o lună întreagă.

Mina e gata în doi timpi și trei mișcări.

Suntem grăbiți, Robert revendică cinstea de a-i da foc. Toți ne depărtăm și așteptăm.

Un zgomot asurzitor face să se cutremure pământul. Ca dintr-un crater urcă o coloană groasă de fum.

Ura! Spărtura s-a făcut! Piatra a dispărut în groapă. Drumul e liber, suntem Salvați!

Ceata noastră, istovită, părăsește în sfârșit acest loc

blestemat. Domnește cea mai mare ordine.

Înaintăm în grupe mici, cu armele gata de tragere.

Caii simt apropierea verdeții. Sunt așa de grăbiți că noi abia îi mai putem urma.

Deșertul de piatră s-a terminat. Iată umbră, iată apa!

Izvorul formează un mic iaz cu un diametru de patru metri. E răcoros, limpede, adânc.

Fiecare bea cu nesaț și, după ce s-a săturat, mai savurează apa în înghițituri mici, ca băutorii experimentați, o prețioasă băutură îmbătătoare.

Ce încântare s-o simți cum coboară în stomacul ros de sete și cum regenerează organismul, redând sângelui fluiditatea lui, pierdută prin evaporare.

Deodată, ceva de necrezut.

Miss Mary, cuprinsă parcă de un delir furios, se aruncă pe jos scoțând strigăte înăbușite.

Maiorul, Crowly și Robert, par și ei cuprinși de nebunie. Aleargă în neștire, se lovesc cu capul de copaci, urlă ca apucați. Își ascund fața-n mâini și caută să-și ascundă ochii de lumină, care pare să le producă suferințe îngrozitoare.

O parte în oamenii din escortă par cuprinși de aceeași frenezie de neînțeleș

Alerg spre miss Mary, a cărei stare pare cea mai gravă. E în pragul leșinului, fălcile-i sunt încleștate, ochii i se-nchid.

Îi ridic una din pleoape. Pupila, grozav de dilatăată, are un diametru măcar de trei ori mai mare decât cel obișnuit.

Irisul, peste măsură de îngustat, a devenit aproape invizibil.

În mintea mea se face deodată lumină!

Sunt otrăviți! Nebunia aceasta aproape instantanee, fotofobia⁴ aceasta, o singură plantă o poate pricinui: mărăguna.

Sunt pierduți! Pierduți dacă nu găsesc singurul leac!

⁴ Teamă de lumină.

— Tom, spun eu indigenului, arătându-i tufele de mătrăgună care se află în număr mare în jurul nostru, vezi fructele aste roșii de pe tulpinile astea? N-a mâncat nimeni din ele, nu-i așa?

— No! No!

Apoi, deodată, se răzgândește.

— A! Eu știem tot! urlă el furios.

Și, în aceeași clipă, cuprins parcă de aceeași ciudată nebulie, se aruncă în lăculețul făcut de izvor și apa se închide deasupra lui, bolborosind.

...Se scurg treizeci de secunde.

Capul negru al sălbatecului iese la iveală, îmi întinde mâna și eu îl ajut să urce pe mal.

— Uităm, tu, bun prieten, spune el șiroind de apă, și aruncă la picioarele mele un braț întreg de plante, din ale căror ramuri și frunze strivite, mustește un lichid verzui.

Atunci ghicesc. Neputând să ne biruie prin forță, negrii au otrăvit izvorul, îndesând înăuntru o cantitate imensă de mătrăgună și de cucută.

E ora șapte seara: peste două ore va fi noapte.

Și afurisiții de sălbatici, crezându-ne pe toți în agonie, ne vor ataca probabil. Trebuie să fim în stare să ne apărăm.

Bieții mei bolnavi sunt într-o stare jalnică. Un *bushman* se apropie de mine, clătinându-se.

— Domnule, îmi spuse el, apă vom găsi noi mai târziu dar deocamdată tot vom putea să bem. Vedeți grupul cela de copaci la douăzeci de pași de aici?

— Da, sunt niște eucalipti.

— E de ajuns să tai o rădăcină de eucalipt pentru ca îndată să țâșnească din ea o șuviță de apă limpede și răcoroasă.

Și adevărat, abia sfârșise de vorbit că șase camarazi de-ai lui, culcați pe burtă, sorb cu deliciu prețioasa sevă.

Crestez și eu, cu cuțitul meu de vânătoare, una din rădăcini, gust, și simt o mare încântare.

După o oră, fie datorită sevei de eucalipt, care e leacul

general al tuturor bolilor de pe continentul australian, fie datorită cine știe cărei cauze, starea bolnavilor pare să se îndrepte.

De teamă însă ca această îndreptare să nu fie trecătoare, îi îmbărbătez și-i îndemn să profite de moment și să ia toate precauțiunile necesare, spre a respinge un eventual atac al indigenilor.

Carele sunt așezate în cruce, ca să putem ține piept dușmanului în patru direcții, fără grijă că am putea fi luați prin surprindere pe la spate. Armele sunt la îndemâna noastră; fiecare se înfășoară în cerga lui. Sentinele, alese dintre cei mai sănătoși, sunt postate pe la colțuri.

În sfârșit, după oboselile și emoțiile din cursul zilei, am să pot și eu ațipi puțin.

Un fulger, însoțit de un foc de armă, mă trezește brusc. „La arme!... la arme!... Și noaptea se luminează, focurile de revolver încep să răpăie.

Sunt negrii. Îmi descarc revolverul în plin.

Strigătele se întetesc. Dar cum se explică faptul că salvele noastre sunt așa de anemice?

Motivul e că jumătate din oamenii noștri sunt încă adormiți. Acțiunea narcotică a otrăvii încă nu s-a sfârșit. Din fericire inferioritatea numărului e compensată la noi de calitatea armelor. Spre norocul nostru, căci altfel am fi pierduți.

În sfârșit, zarva asurzitoare a biruit somnul chiar și la cei mai întârziați. Armele lor intră în funcțiune și şuieratul gloanțelor se întetește.

Douăzeci de negri zac neînsuflețiți; numărul răniților e incalculabil.

Dar îndrăciții aceștia nu-și pierd curajul.

Sunt foarte numeroși și nădejdea că vor pune mâna pe o pradă așa de bogată le dă energii nesecate.

Câțiva indigeni s-au strecurat sub care ca să le dea foc. Și o nouă linie de întărire ne atacă în același timp. Vom fi oare copleșiți de numărul inamicilor?

Încă nu. În momentul când acest al doilea grup se

năvălește spre doi, o voce răsunătoare strigă deodată dominând tumultul.

— Culcați! Toată lumea la pământ.

Ordinul a fost executat repede ca gândul, și tot așa de repede, alte fulgere, dese ca salvele unui pluton, luminează noaptea. Un țcănit alcătuit din detunături rapide ne asurzește urechile. Un uragan de plumb învăluie pe negri, care o iau la fugă cu un urlet îngrozitor.

Zgomotul acesta îl cunosc — e mitraliera! Bravo! era și timpul! Strigătul de război al indigenilor răsună pentru ultima dată. Dar din ce în ce mai depărtat.

Toată lumea înconjoară și felicită pe cei doi frați, Edward și Richard, care au montat mitraliera pe afet și au influențat în mod hotărâtor soarta bătăliei, măturând pe dușmani.

Dar nu-l văd pe maior și nici pe Sir Thomas.

Dar Roberts și Ciril — unde să fie?

La chemările mele răspunde un geamăt înăbușit. Dau fuga într-acolo și piciorul meu se izbește de două corpuri inerte, lungite unul lângă altul, cu mâinile și picioarele desfăcute și cu fețele pline de sânge.

Locotenentul și bunul meu camarad au. Căzut alături de carul în care se află miss Mary și Kelly. În jurul lor zac, fără viață, șapte-opt negri, în atitudini care arată că s-a dat aci o luptă crâncenă.

Ambii au la cap câte o rană adâncă, pricinuită pare-se de un corp tare: fără doar și poate de o secure de piatră.

Dar, din fericire, mai mare spaima decât primejdia! Amândoi au țeasta solidă, numai pielea e tăiată.

Câteva picături de rom, picurate între fălcile lor încleștate, îi readuc la viață.

Roberts se ridică într-un cot și, cu un aer rătăcit, strigă:

— Miss Mary! Unde e miss Mary?

La această întrebare, Edward e, dintr-o săritură, în carul în care trebuie să fie sora lui, Dar după două secunde iese și o groaznică presimțire ne face să ne-nghete sângele-n vine.

Și Edward strigă cu o voce sfâșietoare

— Surioara mea! Mary! Nu e aici!

Nici despre maior nu se știe unde e, nici despre prietenul său, Sir Thomas. Ne punem din nou pe căutat. Câmpul de bătlăie, apoi împrejurimile, sunt cercetate pas, cu pas... Nimic!

Lipsesc la apel șase persoane: maiorul Harvey, Sir Thomas, Hoffmann, canadianul Francis, Miss Mary și Kelly.

Nu mai încape nicio îndoială. Sunt prizonierii negrilor!

CAPITOLUL 6.

CINCI CONTRA DOUĂ SUTE

Această descoperire îngrozitoare stârnește, o clipă, zăpăceală. Toți aleargă de colo până colo, se află-n treabă, propun planuri imposibile.

Numai Edward, ofițerul de marină, nu-și pierde capul. Și face apel la calmul tuturor camarazilor, înfierbântați încă de luptă.

— Domnilor, ia el cuvântul, văd că părerea tuturor e, de fapt, să ajungem cât mai repede pe răpitori și să le smulgem victimele. Trebuie însă să procedam ou cea mai mare prudență. Inima mea îmi strigă să zbor în ajutorul victimelor, datoria mea îmi ordonă să rămân aici. Domnule B... câinele d-tale Mirador e de o inteligență uimitoare. Crezi că te-ar putea călăuzi, fără să atragă atenția dușmanilor noștri, până în preajma lor?

— Sunt sigur. Câinele meu nu latră niciodată când caut împreună cu el urme; da ți-mi un lucru care a aparținut lui miss Mary. Sunt sigur că de cum o să-l fi mirosit, are să pornească în direcția cea bună.

— Foarte bine. Roberts, dragul meu, te-ai simți în stare să-l însoțești pe prietenul nostru B..Y

— Desigur, răspunde locotenentul.

— Camaradul d-tale, Ciril, e un om viteaz și înțelept; cred că și el te-ar putea însoți.

— L-aș fi însoțit în orice caz, spune demn, cura josul meu prieten. Îți mulțumesc, d-le Edward, că te-ai gândit la mine. Ori ți-i aducem înapoi ori, pe legea mea, acolo ne rămân oasele.

— Tom are să meargă cu voi și afară de el, alegeți-vă

încă doi oameni, dintre cei mai zdraveni.

— Bun, am înțeles planul d-tale.

— Când copoiul va fi găsit urmele, când veți ști unde sunt prizonierii, întoarceți-vă; atunci ne vom sfătui ce-i de făcut ca să-i eliberăm. Luați fiecare câte două revolve și retrageți-vă la primul atac. Împușcăturile voastre ne vor arăta poziția voastră în caz de luptă și atunci vom veni cu toții în ajutorul vostru, ca să nu fiți împresurați.

Nemaipomenitul calm, netulburatul sânge-rece al tânărului ofițer, ne umplu de admirație. Și mai mult încă, îl admir pentru că are curajul de a rămâne aci, condamnat, deocamdată, la inacțiune, în timp ce noi vom avea de executat delicata misiune de iscoade, pe care ne-a încredințat-o.

Deși trebuie să înaintăm încet și cu băgare de seamă, luăm fiecare câte un cal, pe care îl ducem de frâu, ca să ne putem retrage cât mai iute în caz că suntem atacați prin surprindere.

Doi dintre cei mai voinici *bushmeni* ni se alătură.

Dezleg pe Mirador, care începe să sară în jurul meu. Li dau să miroasă vâlul lui Miss Mary. Și agerul câine înțelege îndată ce cerem noi de la instinctul lui; scoate un fel de geamăt plângăreț, face doi pași înainte și, la porunca mea, ne-o ia înainte.

Umblăm destul de repede dar fără zgomot, pe un covor de iarbă și de mușchi. Nimeni nu ne poate auzi pașii.

Pentru mine și Tom, întunericul e adânc. Cât despre cei patru camarazi ai mei, continuă de aseară să beneficieze de această însușire ciudată dar foarte prețioasă (n acest moment, de a vedea ușor pe întuneric.

*

*

*

Umblăm ca de vreo trei sferturi de oră. Asta înseamnă cel puțin patru Kilometri. Avansul negrilor asupra noastră e numai de o oră.

Ajungem la un mic povârniș pe care-l trecem cu

precauțiuni nesfârșite. Mirador trage de cureaua de care e legat și scheună înăbușit. E semn că suntem aproape.

De pe înălțimea aceasta zăresc, în depărtare, lumini roșcate, vreo douăzeci în totul, care luminează fundul unei văi ce se întinde la vreo trei Kilometri de noi.

Fioroșii locțiitori ai pădurilor australiene sunt acolo!

Ne sfătuim în șoaptă și ne și hotărâm la o prudentă retragere spre tabăra: Scopul expediției a fost atins.

Dar o dublă întâmplare ne modifică îndată planul și ne aruncă într-o aventură al cărui deznodământ e cu neputință prevăzut.

Mirador se smucește brusc, cureaua se rupe, și iată-l alergând drept înainte, spre luminile care ard înaintea noastră. Și asta încă n-ar fi nimic. Urlă, urlă, de parca l-ar omorî cineva.

În aceeași clipă, ca și cum s-ar fi aprins brusc toate focurile unor jocuri de artificii, copacii rășinoși ai pădurii se învâlvorează în direcția în care licăre focurile.

Câinele are să dea negrilor alarma. Nu e o clipă de pierdut. Fiecare încalecă pe cal și pornește în galop înainte! Drumul e luminat ca ziua.

Incendiul se propagă cu o iuțeală de neînchipuit prin pădurea aceasta rășinoasă. Nori groși de fum înăbușitor se rostogolesc prin aer.

Hățîșul pare un templu al focului!

— Înainte! răcnește cu o voce înăbușită Roberts, care, cu capul gol și cu un revolver în fiecare mână, își conduce calul numai cu picioarele, dându-i furios pintoni.

— Înainte! Strigă Ciril, încovoiat pe gâtul calului, ale cărui salturi dezordonate îl țin alături de Roberts.

Eu galopez în urma lor, la o jumătate de lungime, alături de Tom care, cocoțat pe un imens pur-sânge, pare un jockey-maimuță.

Zburăm peste ierburi, sărim pe deasupra trunchiurilor prăbușite, peste prăpăstii, peste gropi, peste pârâurile care oglindesc incendiul. E o alergare infernală.

Am ajuns în mijlocul unei hore de ființe hidoase, care se

învârtesc, urlă și gesticulează ca în toiul unei sarabande drăcești, rodul unui vis chinuitor.

O privire iute asupra negrilor. Sunt goi. Fețele le sunt pictate în alb, culoarea războiului. Linii albe întruchipează, pe trupurile și pe umbrele lor, oasele scheletului omenesc.

E *dansul scheletelor*, sinistrul premergător al banchetelor canibalice.

Caii pe care ni i-au răpit au fost uciși. Bucăți din ei se frig pe foc. Câțiva sălbateci și-au împodobit capetele cu cozile bietelor noastre animale.

În sfârșit, privirile noastre descoperă pe cele două fete și pe cei patru tovarăși ai noștri șezând, legați cobză și așteptând să fie măcelăriți cu securile și cu cuțitele de piatră.

O secundă ne e de ajuns ca să vedem și să înțelegem.

Armele noastre s-au și îndreptat asupra lor!

Ca vorbiți, scoatem cu toții dintr-odată un strigăt înfricoșător. Bandiții se opresc turburați. Nu lovesc. Toată lumea tace.

Un urlat lugrubu întrerupe scena. E Mirador. Curajosul câine se năpustește în mijlocul grupului și, între fălcile lui puternice, trosnește beregata unui sălbatec care se prăbușește cu el la pământ.

Din două salturi pătrundem în mulțime. Primii dușmani peste cure dăm sunt striviți sub copitele cailor noștri sau doborâți de pieptul lor puternic. O salvă a armelor noastre stârnește printre ei o panică extraordinară.

Un bumerang vine zbârnâind jos de tot și zdrobește un picior al calului lui Roberts. Aproape numai decât o secure de piatră izbește capul calului lui Ciril, sfărâmându-l parc-ar fi fost de sticlă.

O ultimă efortare ne duce, pe mine, pe cei doi *bushmeni* și pe Tom, lângă scumpele noastre victime.

Cât ai clipi, Tom sare de pe cal și taie frânghiile sub care li se învinețea carnea. În felul acesta a plătit stăpânului său datoria de recunoștință.

Maiorul se îndreaptă cât e de înalt. Va putea cel puțin să moară ca un soldat. Hoffmaun, Sir Thomas, canadianul, își scutură încheieturile dureroase, ridică ce găsesc și ei la-ndemână și oi se alătură. Arme n-au — le vor lua de la morți.

Facem zid cu corpurile noastre, înaintea celor două femei.

În timp ce această scenă se desfășoară în mijlocul unor primejdii mereu împrăștiate, Ciril și Roberts, ai căror cai au căzut, luptă pe jos, la câțiva pași de noi. Forța herculeană a prietenului meu e înzecită de o furie nebună. Greaua lui carabină, pe care o ține de țevă, se învârteste ca o morișcă.

Cât despre Roberts, primejdia îi dă un extraordinar sânge rece. E corect ca la un duel. Își descarcă neobosit revolverul, pe care-l ține în mâna stângă, și la fiecare foc cade un om. În mâna dreaptă ține o secure.

Nici unul din noi nu rămâne inactiv. Fiecare are de furcă pentru a respinge haita urlătoare care ne dă asalt.

Un țipăt de groază, scos de noi toți deodată! Coada securii lui Roberts se rupe și viteazul locotenent, târât de avântul lui, cade cu fața înainte. O ceată de sălbateci se repede turbată asupra lui. Dar sprintenul ofițer se ridică brusc, scuturând de pe el ciorchinele hidos.

Două, trei lovituri trase cu o putere irezistibilă, fac pe cei mai înfocați să-i dea drumul.

Și, cu o săritură nemaipomenită, camaradul nostru se întoarce lângă noi.

Avem o clipă de răgaz. Răsufлям. Fiecare își încarcă la loc armele.

Suntem cu toții teferi. Numai câteva răni ușoare, mai mult dureroase decât primejdioase.

Acalmia aceasta nu va fi de lungă durată. Gloata sălbatecilor se și urnește din loc. Focurile de armă răpăie unul după altul.

Indigenii se năpustesc asupra noastră scoțând răcnete grozave. Ultimele flăcări se vor stinge, incendiul s-a oprit.

Ne apărăm la lumina focurilor taberei, care abia mai ard. Lumina roșie se întunecă.

Oricât de mure ne-ar fi curajul, vom fi covârșiți dacă aspectul luptei nu se schimbă. Suntem împresurați.

Fiecare din noi începe să simtă puterile părăsindu-l, din cauza rănilor. Răni ușoare, ce e drept, dar numeroase; prin ele, odată cu sângele, se scurge și vloga noastră.

Haita înfometată se năpustește asupra noastră. Suntem pierduți

Simt pe piept o greutate uriașă, care mă strivește, și văd un braț ridicând o secure de piatră, care-mi va sparge capul.

Înainte ca unealta ucigașe să izbească, aud un sunet scurt. Sălbatecul se rostogolește la pământ. Sar în picioare și în aceeași clipă, zece detunături acoperă strigătele fioroase ale canibalilor, gata să-și sfâșie prada.

Focurile de armă pornesc de la dreapta și de la stânga. Niciunul nu e pierdut. Gloanțele şuieră fără încetare. Dușmanii noștri nu pot face nimic contra acestui atac care-i decimează. Se retrag pas cu pas.

Moartea aceasta care-i lovește de departe, numărul de apărători pe care nu-l cunosc, continuitatea focurilor, care cad asupra lor fără ca ci să știe de unde vin, îi demoralizează.

— Coo — ooo — ooo — iii!!...

Strigătul lor de război răsună pe sub copacii uriași. E însă plângător și nu mai are intonațiile victorioase de adineaori.

E semnalul de retragere.

Negrii dispar într-o clipită, ca păsările de noapte gonite de ivirea zorilor.

La semnalul de retragere răspunde un strigăt vesel, scos însă într-o englezească pură, de cei opt oameni care sosesc calare, în cea mai bună ordine, unul lângă altul, gata să tragă.

Ce minunat pluton de cavalerie!

— *Hiip! hiip! Hurrah!...*

La tropice nu există nici auroră nici amurg. Soarele izbucnește dintr-o dată dintr-un nor de aur și ne arată pe Edward în fruntea trupei, lângă el pe Crowly, pe cinci *bushmen* și, ca ariergardă, pe tânărul Richard

Un scurt galop îi aduce lângă noi. Sunt întâmpinați cu un întreit „ura!” Mirador se asociază și el la bucuria comună, dă din coadă și latră cu entuziasm.

— Alarmă! strigă Edward care, fără să coboare din șea, își ridică cu o mână sora sus pe cal și o așeză în fața lui. N-avem o clipă de pierdut, domnilor. Pe caii Cei ce au, să ia în dosul lor pe cei ce n-au! Adunați-vă armele! Crowly, d-ta ia-l pe unchiul meu; d-le maior, d-ta urcă-te în dosul lui Richard. Alarmă, domnilor, alarmă! Nu e bine să rămânem aci.

Tânărul marinar e pur și simplu admirabil. Ce calm! Ce sânge rece! Și totuși e palid. Dar ce autoritate are asupra noastră.

Calul meu îl cedez lui Ciril.

— Na, dragul meu prieten, urcă în locul meu și ia cu tine pe Miss Kelly. Meriți!

Toți suntem gata în doi timpi și trei mișcări.

Și nobilii cai, fără să se sinchisească de îndoita povară, ne duc, rupți de oboseală, gâfâind, însângerați, spre carele părăsite.

*

* *

În curând ceata noastră ajunge la campament, pe care îl găsim așa cum l-am lăsat.

Negrii dispăruseră.

Spre norocul nostru nu se gândiseră să ne devasteze tabăra.

CAPITOLUL 7.

TRECEREA TROPICULUI

— Douăzeci și trei de grade și jumătate latitudine sudică și o sută treizeci și cinci longitudine estică zise maiorul, stabilind punctul poziției. Domnilor, străbatem tropicul Capricornului.

— Mulțumesc, d-le maior, făcu Crowly lungit sub pânza pătrată, agățată la colțuri de patru mari copaci „fără umbră!-, cronometru!, de acord cu soarele, ne spune că e vremea prânzului, nu-i așa? Am tot mers de la trei din zori, ar fi vreme să-mbucăm ceva și să ne odihnim.

— Nici vorbă, răspunse bătrânul ofițer; o să poposim aici până mâine.

După ce prânziră, se simțiră cuprinși fiecare de o dulce toropeală. Domnea o temperatură de cuptor încins, sub copacii cu frunzele cenușii ca praful.

Sentinelele, sprijinite în puștile lor, luptau contra somnului. Fiecare din noi adormi repede în umbra pânza întinse sau a coviltirelor *dray*-urilor.

Nu trecuse un ceas, că ne pomenirăm treziți în urletele lugubre ale câinilor, urlete amestecate cu lătrături scurte și, parcă, sugrumate.

Oare aveam de respins un nou atac al negrilor?

Uf! din nou câinii rupseseră curelele, și toată haita se năpustise urlând, cu nasul în vânt și cu coada steag.

Cât ai clipi, ne grupăm în jurul carelor, totdeauna strategic grupate în chipul crucii Sfântului-Andrei.

Cu ochii la pândă, cu urechea întinsă și cu degetul pe trăgaci, suntem gata să respingem pe misteriosul inamic.

Se scurg zece minute. Lătrăturile, care începuseră să se piardă în depărtare, se prefac curând în chelălăieli de durere și-i vedem revenind, în goană mai mică decât plecaseră, cu cozile între picioare, plini de sânge, cu urechile sfâșiate și schelălăind ca sub bice de foc.

Ni se ascund care mai de care între picioare părând a cerși, pe lângă iertare, ocrotire, mai ales fără zăbavă. Dușmanul e colea!

Într-adevăr, întinsul verde dispare sub un strat colcăitor de mici patrupede, fără număr, cât cuprinde ochiul, până-n zare, în batalioane strânse.

Sunt guzganii De unde ieșeau? În ce cursă misterioasă a pornit liota asta? care e pricina «acestei colosale migrațiuni de rozătoare?

Proviziile noastre, animalele noastre de călătorie și de poveri, noi înșine, suntem într-o reală primejdie.

Fetele se închid repede în fortăreața lor pe roate iar noi începem repede un foc susținut contra primelor rânduri.

Dar în zadar. Gloanțele noastre fac rare victime, imediat sfâșiate de semenii lor.

De ce ne era frică n-aveam să scăpăm.

Caii, înspăimântați de apropierea acestui val cotropitor, nechează, se ridică în două picioare și, în cele din urmă, rupând curelele de care erau legați, fug.

Nu ne putem însă bate la nesfârșit în felul acesta cu micile rozătoare, al căror număr crește. Oboseala începe să ne copleșească pe toți.

A! iată pe Francis, omul cu idei!

Ce vrea să facă? Duce pe umeri lui voinici un butoiăș de vreo patruzeci de litri și intră în mijlocul lighioanelor.

— Curaj, domnilor, izbiți cu nădejde! Curățați puțin locul, pentru rest lăsați pe mine!

Ne punem pe lucru cu o râvnă și mai mare și ingeniosul tânăr, după ce a dat cep butoiășului, străbate în pas alergător luminișul, vărsând prin urmă valuri din cel mai bun whisky al nostru.

Stropește astfel ierburile pe o lungime de douăzeci de

metri. Atmosfera se îmbibă îndată de aburi de alcool.

— Sir Thomas, spune el, aprinde d-ta punch-ul, căci eu sunt așa de tare îmbibat de alcool bă mă tem că iau foc.

Era și timp căci guzganii vin, batalioane — batalioane.

Sir Thomas dă foc la o fâșie de pânză gudronată și o aruncă pe jos.

Fșșș!... ierburile se aprind cât ai clipi. Tulpinile verzi sfârâie, guzganii, zăpăciți, vor să facă cale-ntoarsă; cu neputință însă. Cei din față, împinși de cei dinapoi, se rostogolesc în rugul nevăzut pe care soarele de prânz îi împiedică să-l zărească.

Clipa aceasta de răgaz nu e îndestulătoare.

Focul are să se stingă din lipsă de combustibil, înăbușit în parte și de cadavrele care acoperă pământul înnegrit și fumegând.

— Înapoi, gentleman, înapoi, la mine! se aude din nou, tunător, glasul lui Francis.

Și noi, plini de încredere în experiența lui, operăm o retragere rapidă până la care, ultimul nostru refugiu.

În timp ce whisky-ul își desăvârșea opera, au fost deschise două mici butoiașe căptușite cu aramă. Fiecare dintre bush-menii noștri ia în grabă, în șapca lui de piele, două-trei mâini de praf de pușcă și-l presară, cu primejdia vieții, la câțiva pași de locul arzând încă, unde se coc cadavrele necredincioșilor.

— De astă dată ne-a pierit răsul, spune Ciril.

Ne-am strâns laolaltă cu toții, să așteptăm explozia. Praful de pușcă, răspândit la întâmplare, în cantități inegale, ia foc din cauza unei scântei, probabil. Exploziile continuă din aproape în aproape, nurași albi se înalță de pe pământ și dușmanii noștri, amețiți, înnebuniți de groază, neștiind încotro s-o mai apuce, dau buzna în mijlocul flăcărilor de care abia au scăpat.

Panica cuprinde acum întreaga armată a guzganilor, până ce aceștia, dându-și în sfârșit seama că nu vor reuși să treacă bariera de foc, se hotărăsc să ne ocolească.

Am scăpat ieftin și de data asta.

O exclamație a lui Ciril ne readuce la realitate:

— Dar caii?

Are dreptate: dacă teroarea panică a cailor noștri nu s-a potolit, trebuie că sunt acum hăt, departe. Trebuie să pornim cât mai repede în căutarea lor și să-i aducem înapoi.

În timp ce ne sfătuim, se aude un nechezat vesel și zărim, la două sute de pași de noi, la marginea luminișului, pe Aii, minunatul pur sânge al maiorului.

Frumosul animal, credincios ca un câine, se apropie încet de noi, zbenguindu-se. Întinde capu-i nobil, face un salt înainte, tropăie-n loc, merge înapoi, ocolește luminișul dar prins încă nu se lasă.

Și noi n-avem timp: ne trebuie calul acesta cât mai repede. Când va fi în mâna noastră, ușor ne va fi să prindem și pe ceilalți.

— Mossi, spune Tom întorcându-se, Tom prindem pe mașter Ali.

Negrul intră în carul cu provizii, din care iese după un minut. Apoi se apropie de cal, care a rămas deodată nemișcat.

Tom umblă încet, cu brațul întins, ținând în mâna lui neagră ceva alb. Aii recunoscând pe vechiul lui camarad, întinde către el capul lui inteligent, se apropie și el pas cu pas, deschide gura și mestecă încet, cu senzualitate miraculoasă substanță.

Fără să rostească un cuvânt, Tom ia încă o bucată, o rupe în două, mănâncă jumătate și revine de-a-ndăratelea spre tabără, repetându-ți manevra. Calul care, cum zice proverbul, s-a îndulcit la tărâțe, înaintează. Pas cu pas, bucată cu bucată, omul și calul au ajuns în mijlocul nostru.

Negrul îl momește:

— Pentru Mașter Ali; — pentru Tom. — Pentru tu, frumos Mașter cal; pentru tu, bun Tom al lui Mașter maior.

Fenomenul se explică. Lui Tom îi place zahărul dar și

calului îi place.

Dezmierdat, răsfățat, sărutat chiar, Aii se lasă înșeuat și condus.

— Dar ceilalți? întreabă Crowley, mângâind gâtul calului.

— Fiți fără grijă; se vor întoarce la noapte, venind după camaradul lor.

Canadianul avea dreptate.

Abia apusese soarele de două ceasuri când, din mijlocul pădurii, se auzi nechezat de cai, ca răspuns la cel ce venea din tabără și a doua zi de dimineață, când trupa se puse mișcare, niciunul din animale nu lipsea la apel.

*

* *

După singurătățile câmpiilor ierboase, după deșerturile de piatră, după pădurile de flori, ieșim deodată, la nămiezi, într-un șes imens, gol ca în palmă.

Seara suntem ca într-un cuptor. Nicio adiere nu răcorește atmosfera înăbușitoare. Picioarele se înfundă în nisipul arzător, caii trag din toate puterile, caravana înaintează în tăcere, la lumina stelelor.

Dimineața, orizontul se învâlvorează deodată și discul soarelui tropical apare deodată înconjurat de minunata-i coamă de raze.

Cât se vede cu ochii, câmpia își păstrează exasperanta și mohorâtă uniformitate. Niște săracăcioși aburi albaștrui se topesc îndată, înghițiți de soare.

Ochii noștri obosiți, lăcrămând, plini de praf, sunt victimele unor ciudate efecte de miraj.

În ciuda măsurii noastre de prevedere, ca fiecare să-și pună pe față un vâl verde, jumătate din oamenii noștri sunt aproape orbi.

Pleoapele înroșite și umflate, de parc-ar fi fost înțepate de mii de ace, clipesc neîncetat.

Ciril și Robert, abia vindecați de rănile lor, sunt într-o stare de plâns. Sunt șase ore de când tot aiurează.

Martiriul acesta durează trei zile și trei nopți. Două

treimi din cai au murit. După ce am uşurat mai întâi *drays*-urile, aruncând o parte din provizii, muniţii şi toate efectele de campament, a trebuit să ne hotărâm să părăsim chiar trei din ele.

Provizia de apă e pe sfârşite.

Dacă nu ieşim curând din infernul acesta, nu ştiu ce va fi cu noi.

Eroicele fete sunt din fericire scutite de suferinţele acestea, mulţumită hotărârii noastre de a le consemna în car pentru a le cruţa pe cât cu putinţă oboselile de tot felul pe care ele n-ar fi fost în stare să le suporte.

Două care, trase din greu, fiecare, de câte şase cai, reprezintă de acuma tot avutul nostru. Unul e alcătuit dintr-un fel de ladă de tablă, o adevărată şalupă pe roate, şi conţine muniţiile, proviziile, armele, instrumentele de măsurat; celălalt e rezervat bolnavilor.

Aceştia rezistă încă dar e uşor de prevăzut că rezultatul va fi o catastrofă dacă această jalnică stare de lucruri nu se va schimba curând.

Se face noapte. Neliniştea noastră sporeşte, urechile ne vâjâie, niciunul nu mai are putere să facă un pas.

Cei mai mulţi se culcă deznădăduiţi dar fără să se plângă.

Deodată mi se pare că aud paşi uşori. Întredeschid pleoapele-mi înroşite. Bezna e de nepătruns.

— Tu eşti, Tom?

Niciun răspuns. Mă trezesc de-a binelea; să fie o iluzie? Urechea mea slăbită aude totuşi tropotul unui cal, înăbuşit de nisip.

Se scurg alte ore şi acelaşi zgomot mă smulge iarăşi din toropeala mea. Cineva s-a dus în recunoaştere. Tom probabil.

Nu m-am înşelat căci bătrânul sălbatec îmi spune în şoaptă, în limba lui pocită.

— Na, bun prieten, pentru tu în ochi.

Şi mâna lui rece şi zbârcită, ca a unei maimuţe, îmi pune pe ochi o compresă uşoară, cu un miros aromatic

destul de plăcut. Simt întâi furnicăături dureroase, produse de atingerea substanței astringente cu ochii mei umflați.

— Tom, leacul tău îmi dă dureri groaznice, Tom! mă vaiet eu încet.

— Tu tăcem. Îndată bine. Asta copac pentru friguri!

— Cum se poate? Copacul frigurilor? Eucaliptul!... Ai frunze verzi?

— Da, avem mult.

— Dur asta înseamnă că pustiul s-a terminat, că am ajuns la pădure, că suntem salvați!...

— Da.

Exclamația mea a trezit pe o parte din cei adormiți. Întrebările zboară de la unul la altul, grăbite, gâfâitoare.

În puținul timp scurs de când mi-a pus Tom compresa, până la ultimele cuvinte, durerile mi s-au potolit ca prin farmec.

Mi se pare că renasc.

— Domnilor, strig eu, din nou suntem salvați de Tom: a descoperit pădurea. A și adus un leac care ne va vindeca imediat.

O explozie de strigăte vesele e răspunsul la cuvintele mele și speranța, care ne părăsise, revine în toate inimile.

Bătrânul indigen nu rămâne inactiv. Îl aud tropăind vioi încoace și-ncolo și căutând în întuneric, pe bieții mei camarazi întinși, care încotro, în nisip. Împarte fiecăruia din prețioasele frunze și-i îndeamnă să le mestece și să și le pună pe ochi.

Maiorul, Sir Thomas, Edward, Richard și Francis, mai puțin bolnavi, mână cele două *drays* în care moțăie cei incapabili să umble.

În clipa aceasta simt ceva rece în mâna mea, pe care o limbă umedă o linge de câteva ori. E Mirador, care gâfâie după o alergătură îndelungată.

După ce l-a urmat pe Tom în excursia lui și a făcut acolo o minunată baie înviorătoare, se întoarce să-mi anunțe și mie vestea cea bună.

Caii, ale căror simțuri agere au simțit apropierea apei,

trag dezmeticiți și energic carele.

— Înainte! curaj! Am ajuns! murmură vocea dulce a lui Atiss Mary. A! iată soarele! Văd și copaci, colo, aproape de tot!

Un răcnet de bucurie și de durere se înalță din toate piepturile găfâitoare și încordându-și toate puterile, *bushmanii* se reped ca niște nebuni' spre un pârau limpede, în care-și potolesc setea ce-i mistuie.

Bolnavii se întind cu voluptate pe covorul moale de iarbă fină și deasă: și, încurând, un somn binefăcător le închide ochii, pe care au avut grijă să și-i acopere cu o nouă compresă de frunze strivite.

Pârâul înviorător, care curge la marginea pădurii, e larg numai de zece metri și adânc de un metru și ceva. Asta nu-l împiedică să fie un mare fluviu în sezonul ploilor și, într-adevăr, la dreapta și la stânga terenul nisipos, frământat, formează o luncă largă de peste 500 metri, umplută, fără doar și poate, de marile revărsări atât de uriașe, de dese și de neașteptate.

Tabăra ne-o stabilim în luncă, în care se găsesc locuri cu iarbă mai îmbelșugată și cu umbră mai deasă.

— Știi, dragă Harvey, spune Sir Thomas maiorului, că aproape am ajuns?

— Mai avem cel mult douăzeci — douăzeci și cinci de leghe.

— Creek-ul acesta e probabil granița de sud a teritoriului prietenilor noștri negri. Nu vezi că ar fi urgent să le dăm de știre de prezenta noastră?

— Ai dreptate. Încă de acum trebuie să desenăm *kobong*-ul, așa cum e descris în scrisoare. Haidem, să plecăm acum și noi în recunoaștere. Vom lua cu noi pe Fran- cis, pe Richard și pe Hoffmann. Ne vom orienta mai precis și vom grava pe câți mai mulți copaci emblema tribului Nga-Ko-Tko.

— Pe cai și la drum!

Urcăm încet mica râpă care ne desparte de pădure și pătrundem sub arborii mari și stufoși. Înaintea noastră

mergea Mirador, care se zbenguiește printre tufișuri.

Dar iarba, adineaori așa de verde și de stufoasă, e parcă mai rară și mai gălbuie acum.

Copacii par și ei mai înroșiți, frunzele le sunt scorojite iar crenguțele mai mici atârână uscate.

— Ce să fie asta, Francis? spun eu canadianului. D-ta cunoști regiunile acestea și-ți poți da mai bine seama. De ce par copacii aceștia degenerați?

— Mă tem de o mare nenorocire, îmi răspunde el în șoaptă.

Mai dumirit ca înainte nu sunt. Dar pentru ca un om așa de călit să fie atât de impresionat, trebuie într-adevăr să se fi petrecut e. Va anormal.

Peisajul devine din ce în ce mai trist.

Ierburile sunt tari și uscate ca paiele. Frunzele care mai sunt agățate de pe ramuri au culorile cărămizii pe care le dă pădurilor noastre, venirea toamnei.

Încep să înțeleg. Pădurea suferă de pe urma secetei. Ploi n-au mai fost, pesemne, de multă vreme și vegetația, ne mai putând suge din pământ seva necesară vieții lor, a început să lânzezească.

— Toate elementele s-au aliat contra noastră, murmură Sir Thomas. S-o pornim îndărăt, căci ar fi o nebunie să ne gândim să străbatem aceste locuri blestemate.

De chibzuit vom chibzui în tabără. Vă recomand însă, domnilor, cea mai mare discreție. E inutil să sporim suferințele camarazilor noștri, prin vestea acestei noi nenorociri.

CAPITOLUL 8.

ÎNTE FOC ȘI APĂ

În dos deșertul nisipos. În față pădurea moartă. Imposibil de înaintat, imposibil de dat îndărăt. Situația e grozavă, căci stocul de provizii e aproape sfârșit.

Nori groși negri, între care se întind fâșii alburii, aleargă în goană dinspre apus spre răsărit, împinși de un vânt arzător, încărcat cu vârtejuri de praf, un fel de simun australian. Camarazii mei dorm un somn zbuciumat. Cât despre mine, mi-e cu neputință să închid un ochi.

Urechea mea, care prinde până și zgomotele cele mai mici, aude un ceva ca un murmur adus de vânt și care crește repede.

E un fel de foșnet, ca răpăitul unei grindini pe frunze, dar auzit de departe. Îi trezesc pe maior și pe Tom, al cărui instinct sigur va putea găsi cauza fenomenului.

Tom tresare la chemarea mea. Holbează ochii, și-ți umflă — dacă așa ceva mai e cu putință — nările. Pe chipul lui negru se zugrăvește deodată o groază fără de margini. Și deodată scoate o exclamație guturală care face pe bolnavi să sară în picioare.

— Ce e? întrebă scurt maiorul, fără urmă de emoție în glas.

Înspăimântat, sălbatecul bodogănește o frază lungă, de neînțeles pentru mine, dar a cărui semnificație o prinde numaidecât stăpânul lui, deprins cu improvizările lui gramaticale.

Patru pași mari și maiorul e lângă Sir Thomas, care a sosit în grabă.

— Ce e, Harwey? întrebă acesta.

— JE inundația. Valurile sosesc ca un escadron în galop.

— Toată lumea la mine, adunarea! Strigă bătrânul comandant de *cipay* cu glasul lui obișnuit să domine zgomotul bătăliei și care ne pătrunde pe toți până-n adâncul inimii.

Toată lumea e în picioare, așteptând ordine. Zgomotul depărtat se apropie și crește. *Bushmanii* sunt gata, cu arma pe umăr.

— Înghămați!

Doisprezece oameni se desprind din grup și, fără turburare, fără zăpăceală, înhamă cât ai clipi caii la care.

Se aude un bubuit de tunet și o furtună grozavă smulge frunzele din vârfurile copacilor înalți.

La dreapta carelor ard două felinare care luminează scena pregătirilor de salvare.

— Fiecare om să ia în spate merinde pe două zile și cinci pachete de cartușe.

Capacul unei lăzi mari e făcut țăndări, sfărâmat de o lovitură de secure, și repartizarea cutiilor de conserve se face în același timp cu a munițiilor.

Caii stau ca pe ghimpi, groaza îi înnebunește. Numai mâna de fier a Oamenilor Hățișului îi poate ține locului.

— Înainte!...

În momentul când coloana se pune în mișcare, un uriaș mănunchi de flăcări se înalță în fața noastră. Trăsnetul, căzut în douăzeci de locuri deodată, învâlvorează într-o clipă o întindere imensă.

Vântul, care bate cu o violență de necrezut, atâță incendiul, care se propagă cu iuțeala unei dâre de praf de pușcă.

Animalele dau îndărăt din fața acestei mări de foc, cu neputință de străbătut.

La dreapta noastră, lumina incendiului ne arată, la mai puțin de cinci sute de metri de noi, lunca cotropită și umplută de apă. Undele înaintează, necruțătoare, ca un zid de doi metri înălțime, cu creștetul alb înspumat.

În mijlocul trosnetelor focului, a vuietului valurilor, a

urletelor furtunii, o voce omenească acoperă zgomotul ca fluierul căpitanului unei corăbii în primejdie.

— *Dray-ul* de fier în apă!... Cinci voluntari pe cai! Urcăți pe mal. Urmați curentul ! În galop!... Toți ceilalți, îmbarcați!

Comanda a fost executată iute ca gândul și cei cinci *bushmeni* sar pe înspăimânta ții lor telegari.

O clipă siluetele lor se mai zăresc profilate în negru pe fondul învâlvorat, apoi dispar în galop nebun, scoțând un strigăt de triumf.

Suntem cincisprezece în carul de fier, pe care o ultimă efortare îl urnește din loc și-l face să intre în pârau, unde rămâne nemișcat, cu partea dinainte spre talazul care se rostogolește acum la mai puțin de treizeci de centimetri.

Și deodată sosește, cu un uruit îngrozitor.

În aceeași clipă răsună un strigăt înfricoșat.

Un om, în picioare pe cârmă, se agață cu mâna de marginea bărcii și smulge fulgerător oștia demontabilă, care leagă barca de cai.

Partea dinainte a bărcii se ridică deodată la 45 grade, partea dinapoi se lasă în jos și amenință să se scufunde, în timp ce pasagerii, acoperiți de spumă, se agață unii de alții.

Cei șase cai, îngreunați și împiedicați în mișcări de harnașamentul lor, au fost luați de apă. Îi vedeam cum se zbat să scape de moarte și să ajungă la mal. Sfortări zadarnice! Pârâul e acum un teren irezistibil, larg de peste un kilometru și jumătate. Agonia bietelor animale e scurtă.

Tangajul se domolește, primul moment de primejdie a trecut dar cele două osii și roatele îngreunează vasul, care devine jucăria curentului.

Mai rămâne așadar de executat o ultimă dar primejdioasă manevră, să demontăm dispozitivele care țin roțile prinse de barcă.

Doi dintre oameni își riscă viața în acest scop.

Îi legăm subsuori cu câte un odgon și ei se scufundă cu

curaj în torentul care reflectă incendiul.

Câteva zguduituri și vasul nostru urcă de la sine cu zece centimetri, în timp ce roatele și osiile coboară la fund. Vitejii scufundători sunt ridicați încet pe bord, cu răsuflarea tăiată, aproape leșinați.

Și barca, ușurată, se supune acum cârmei și înaintează majestuos de vale, fără să-i pese de valuri și de vârtejuri.

Pădurea e tot în flăcări dar focul, mai puțin iute decât apa, nu se poate lua la întrecere cu noi. Lucrul de căpetenie e să folosim curentul care ne duce, ca să găsim un loc ferii, unde să putem aborda.

Apoi ne vom continua drumul pe jos, spre țara lui Nga-ko-Tko, de care cred că nu suntem foarte departe.

Navigăm toată noaptea, ținându-ne pe lângă țărm și lăsându-ne duși de curent.

Dar foamea începe să-și arate dinții.

Ar fi bine să tragem la mal, ca să ne gătim mâncarea, căci la bord nu se poate face foc.

Câteva vâslituri duc barca la mal, unde o legăm de trunchiul unui minunat *sopharo*. Bucătarul nostru deschide, cu cuțitul lui special, învelișurile de cositor ale cutiilor cu provizii.

Deodată se oprește, pălește, dă drumul cuțitului și exclamă:

— Mii de draci! conservele s-au stricat!

Această nouă lovitură a soartei, în loc să ne descurajeze, galvanizează toate energiile.

— Asta înseamnă, dragul meu, îi spune Roberts lui Ciril, că trebuie să ne ocupăm de urgență cu aprovizionarea.

— Nimic mai simplu, d-le locotenent, și dac-ar vrea comandantul nostru să ne dea o mică permisie...

— Din toată inima, dragă Ciril...

Însoțesc și eu la vânătoare pe cei doi prieteni ai mei. Înaintăm repede, cu toată ghiorăiala de mațe pe care ne-o dă foamea... Sau, mai bine zis, tocmai din cauza ei. Câtva timp urmăm un vâlcet asemănător cu albia unui pârau secăt. Nisipul, care e din ce în ce mai roșu, face pe

alocuri impresia unor uriașe depozite de rugină.

Vâlcetul, după ce s-a îngustat, dă deodată într-o vale circulară, largă de peste doi kilometri. Acolo ne așteaptă o nouă surpriză.

Pietricelele acestea roșii și cafenii, în mijlocul cărora se întind bande de argile și de calcaruri, printre care vegetează arbuști piperniciți, le cunoaștem noi de mult.. Terenul acesta mohorât și sterp e un *câmp aurifer*.

Terenul pe care călcăm, format de nenumărate revărsări de ape, e excepțional de favorabil depunerilor de materii metalice.

Valea a slujit timp de mii de ani drept receptacul torentului, care căra, fără doar și poate, pe vremuri, cantități imense de aur.

Ciril boldește ochii în toate direcțiile, aleargă de colo până colo, se însuflețește și ridică grăunțe de toate mărimile, a căror posesiune pare că-l face să uite foamea. Exemplul lui e molipsitor pentru *bushmeni* care se pun și ei pe căutat și scotocesc care mai de care bogatele pulberi.

Ne cuprinde în mod inconștient un fel de lăcomie. O clipă uităm de scopul excursiei noastre și nu mai există pentru noi decât beția aceasta irezistibilă, care pune stăpânire pe toți Europeanii, prima dată când calcă pământ cu aur.

Dar natura își afirmă în curând iar drepturile și biruința febrei aurului asupra oboselii și foamei nu ține mult.

Learcă de sudoare, gâfâind sub arșița soarelui, ne privim tustrei, fără să ne putem împiedica să râdem și să ridicăm din umeri.

Febra aurului ne-a făcut să pierdem un timp prețios.

Cum am străbătut p/acer-ul, dăm într-o pădure de eucalipt și creștăturile, pe care le facem în rădăcini, ne dau cu ce să ne potolim setea și să ne refacem puterile.

Tom, care umblă de colo până colo cu ochii-n patru, se oprește deodată înaintea unui eucalipt înalt, privește scoarța cu o atenție minuțioasă, face câțiva pași îndărăt,

măsoară din ochi înălțimea trunchiului și începe să danseze gesticulând ca apucat.

— Sariga! strigă el cu accentul lui gutural.

— Unde vezi tu vreo sarigă? întrebă nedumerit Ciril.

— Aici, strigă el lovind trunchiul cu securea lui.

— De unde știi că mai e aici?

Tom ridică din umeri și arată camaradului său o zdrelitură imperceptibilă, făcută de gheara unui animal.

— Dar pe unde o fi intrat? continuă Ciril neîncrezător.

Tom întinde degetul lui negru și sfarogit și arată scepticului, la o înălțime de vreo doisprezece metri, o gaură rotundă cam cât o pălărie de largă.

— Da, ai dreptate. Dar cum ai să faci ca s-o scoți de acolo?

Tom ia securea și face o scobitură adâncă în lemn la vreun metru de pământ. Din patru lovituri, croiește o treaptă rudimentară. Se urcă pe ea și la un metru deasupra ei face, tot atât de repede, o a doua scobitură. la atunci securea în mâna stângă⁵, și așa, schimbând mereu piciorul și mâna, își face mereu o nouă treaptă și se cațără pe ea.

Ajungând la înălțimea găurii, care servește drept intrare în bârlogul marsupialelor, vânătorul coboară înapoi mai repede decât se urcase. Caută o piatră și pare furios că nu găsește niciuna.

În sfârșit, plictisit, se adresează lui Ciril și-i cere „pietricica” lui. Acesta, care ține la aurul lui, rezistă. Tom insistă, fără să dea nicio explicație.

— Pentru manâncem sariga, răspunde el la toate obiecțiunile camaradului meu.

— Hai, măi omule, dă-i-o, nu vezi că are nevoie de ea? spun eu iritat. Ai să găsești la întoarcere alta.

— Bun, spune Tom, luând pepita de aur. Tu punem

⁵ Toți indigenii australieni știu să lucreze și cu dreapta și cu stânga; mamele leagă alternativ copilului când un braț când celălalt, pentru ca mai târziu să poată mânui cu amândouă mâinile sulita și securea de piatră.

ureche aici. Auzim ea cădem și eu știm unde estem sariga.

Și bătrânul negru urcă iar primejdioasa-i scară.

— Gata?

— Eu aruncam pe gaura. Bun!

Pepita se frecă de peretele scorburii și o auzim căzând pe jos, cu un zgomot înăbușit. Copacul e așadar scorburos până jos. Trebuie să-l doborâm cât mai repede ca să prindem animalele care se ascund în cavitățile lui.

Eucalipt-ul are o circumferință de vreo opt metri. Dărâmarea unui asemenea copac e o muncă din cale afară de grea. N-am putea fi gata înainte de venirea nopții.

Deodată, o idee năstrușnica îmi vine în minte. Scotocind mașinal în traista mea cu muniții, dau de un pachet de cartușe cu gloanțe explozibile.

Armele noastre sunt toate de același calibru; după ce am rugat pe cei ce taie copacul să-și întrerupă munca, distribuii fiecăruia câte un cartuș.

— Domnilor, vom trage la țintă.

Robert îmi înțelege planul, dar se îndoiește de reușită.

— O singură salvă — și pe urmă om vedea.

Ciril jupoaie, la un metru de pământ, o fâșie de scoarță; în locul astfel dezgolit vom ochi și vom trage.

Aliniați la zece metri de țintă, *bushmenii* așteaptă semnalul cu arma la ochi.

— Foc!

Detunătura încă mai vibrează când noi ne și repezim spre copac.

Pătrunzând în lemn. Toate gloanțele au făcut explozie, și peretele de lemn, rupt pe o înălțime de șaiszeci de centimetri, lasă în copac o deschizătură enormă»

Cât ai clipi, Tom e în scorbură.

Se aud țipete ascuțite. Sarigele au fost prinse la strâmtoare de Tom, care face un zgomot infernal. Încurând cadavrul unuia din ei, străbătut de o lovitură de cuțit, e aruncat afară, apoi un al doilea, apoi un al treilea.

Tapajul crește și, cum prada pare prea bogată pentru ca Tom s-o poată dovedi singur, unul din *bushmeni* se duce să-i dea o mână de ajutor și în curând avem marea fericire să numărăm zece sarigi la dispoziția stomacurilor noastre.

Bushmanul iese din scorbură cu mâinile roșii și cu fața zgâriată dar radioasă.

— Dar tu, Tom, ce mai faci acolo? N-ai terminat?

— Eu căutam pietricic al lui prieten Ciril. Na, spuse negrul ivindu-se cu pepita în mână, vezi, eu nu pierdut.

Focul arde vesel, carnea sfârâie pe frigare; înfulecăm la iuțea câteva hălci și destul de sătui deocamdată, ne gândim la întoarcere.

— Ce faci acolo? îi spune lui Tom Crowly, care-și mănâncă ultima bucată de carne.

— Eu, punem *Kabbong ul* lui Nga-ko-Tko, răspunde australianul, care desenează grosolan cu cuțitul lui, pe trunchiul alb al unui arbore de cauciuc, capul unui șarpe.

— Are dreptate, domnilor, cred că e urgent să-l imităm și să multiplicăm semnul, căci dezvăluirea identității noastre ne poate scuti de mari nenorociri.

Încărcați de vânat, ne orientăm ca să ne întoarcem spre campamentul care mai e încă departe.

Bieții noștri tovarăși trebuie că mor de foame. Trebuie să ne grăbim să le aducem cât mai lepede proviziile.

Ciril, ale cărui simțuri sunt tot atât de agere ca ale unui sălbatec, trage din când în când cu urechea la un zgomot de bună seamă imaginar.

— Ce e, iubitele? îl întreb eu.

Dar și mie mi se pare că aud un lătrat.

— Mirador! strig eu plin de nădejde.

Am mijlocul de a da lui Mirador un semnal care-i arată sigur unde ne aflăm: trag un foc de armă.

Nu, hotărât lucru, nu e o iluzie. Inimosul animal, călăuzit de detunătură, sosește îndată cu burta la pământ.

În urma lui — ce noroc neașteptat! călătoresc, pe caii

lor istoviți, cei cinci camarazi ai noștri, dispăruți încă din
ajun, și pe care aproape nu mai speram să-i revedem
vreodată.

— Negrii, domnilor, negrii, la mai puțin de cinci sute de
metri în urma noastră! strigă ei într-un glas.

Trebuie să fugim cât mai repede și să ajungem la
pârâu.

După jumătate de oră de alergătură nebună, ajungem
istoviți în mijlocul prietenilor noștri, neliniștiți de lipsa
noastră îndelungată.

Din două vorbe îi punem la curent cu situația, în timp
ce vânatul nostru se frige.

Vasul nostru, care a fost adus pe mal și tras pe vălătuci
de lemn, e înconjurat cu o baricadă de trunchiuri căzute.
Asta e acum citadela noastră, singura noastră salvare.

De-abia s-au terminat lucrările pregătitoare de apărare,
că sentinelele și anunță avangarda inamică. Sir Thomas a
interzis cu tot dinadinsul să se tragă focuri înainte de a fi
încercat cu toate mijloacele de conciliațiune posibile.

Sunt cu toții pictați în culorile războiului și în număr de
peste trei sute.

Poate vom reuși să-i facem să-nțeleagă că expediția
noastră cu totul pașnică, are tocmai scopul de a întâlni
tribul Nga-Ko-Tko.

În clipa aceasta apare un grup în fruntea căruia merge
un vlăjgan de vreo douăzeci și cinci de ani, care poartă
emblemele de sub-șef. Culoarea pielii lui e ceva mai
deschisă și are o barbă lungă de un roșu aprins.

Se apropie de noi și strigă într-o englezească stricată.

— Gentleman, am găsit emblema noastră, a tribului
Nga-Ko-Tko, gravată de voi pe scoarța copacilor. Eu sunt
fiul lui Vulpe-Roșie.

Bine ați venit între noi.

CAPITOLUL 9.

PRINTRE NGA-KO-TKO

Sfârșitul călătoriei seamănă cu un marș triumfal. Fructe de arbuști de tot felul, rădăcini gustoase, vânat delicios ne sunt aduse în fiecă clipă.

Roțile carului-luntre sunt regăsite în vale după retragerea apelor și ajustate la loc sub lada de fier. Cei cinci cai ai noștri, singurii supraviețuitori ai admirabilului nostru escadron, sunt înhămați la mașină, pe care o trag nu fără încercări de revoltă.

Fiul lui Vulpe-Roșie, Joe II, e un metis falnic. Pielea lui de culoarea cafelei cu lapte, barba lui roșcată, trăsăturile lui regulate, aerul lui inteligent, dovedesc originea lui europeană.

Vorbește destul de bine englezește și asta umilește pe bătrânul nostru factotum care se simte împins pe al doilea plan, cu toate ifosele protectoare ce și le dă față de gloata băștinașă, uluită de admirație la vederea cămășii lui ca sângele boului și a cuțitului catalan de șase franci și șapte zeci și cinci.

Tinerele fete, cărora le mai venise inima la loc după întâia frică trasă, și-au reluat locul în car iar Cyril, a cărui vigoare trupească uimește pe noii noștri prieteni, îi surprinde la culme inițiându-i în minunile armelor de foc.

Și cum Sir Thomas pare a voi să rămână singur cu tânărul bărbat, îi lăsăm în mod discret împreună.

În urma unei lungi întrevorbiri cu Joe, squatterul, palid, abătut, se duce să-și vadă nepoții și sora și le comunică știrile, pe care le ascultă cu inimile strânse.

Tatăl lor, din nefericire, nu mai este în viață. Puțin timp

după ce scrisese scrisoarea, bătrânul s-a stins lin în brațele prietenilor săi, rostind pentru o ultimă dată numele scumpe ale copiilor lui. Acum odihnește de veci într-o pădure de arbori de cauciuc, mormântul lui e sfânt în ochii băștinașilor, care se duc adesea la el în pelerinaje pioase.

Cam astea le-am aflat în vreme ce parcurgem ultima noastră etapă, precedați de alergători iuți care vestesc sosirea noastră în satul tribului Nga-ko-Tko, unde ne așteaptă o primire entuziastă.

Vulpe-Roșie vine în întâmpinarea noastră. Ne strânge mâinile cu emoție și privește cu ochi înduioșați pe scumpii copii ai vechiului său prieten. Joe Mac-Knight e un bătrân falnic, alb ca neaua, drept ca stejarul, cu ochi negri și vioi și cu o musculatură pe care anii par s-o fi respectat.

Satul e alcătuit din cel puțin trei sute de colibe spațioase, ridicate capricios, după toanele și nevoile proprietarilor. Sunt construite din crăci solide înfipite în pământ și sunt legate la vârfuri prin fibre vegetale de o mare soliditate. Golurile dintre ele sunt umplute cu pământ bătut și această tencuială e acoperită cu coji de copac anume preparate; dispoziție isteța, care le face de nepătruns pentru ploaie și vânt.

Intrarea, totdeauna îndreptată spre soare răsare, e pur și simplu închisă printr-o perdea de coji sau printr-o piele de cangur. Un strat de buruieni mirositoare și uscate, acoperite de blăni, forma un pat moale și sănătos.

În sfârșit, lucru de mirare și aproape unic pe continentul australian, mai multe hectare de teren erau deștelenit și câmpuri întreg de grâne, zarzavaturi și multe soiuri de rădăcini, ce nu le cunoșteam nici pe nume, pun la adăpost de foamete tot acest clan al cărui *landlord* era amicul nostru.

Fiecare din noi simte o vie satisfacție văzând că un început de civilizație a pătruns în acest loc deșert. Energia unui alb unită cu o mare blândețe precum și cu

pilda muticii pricepute, au adus oarecare prefacere în bine și în firea acestor demoșteniți fii ai naturii.

O dovadă de delicateță încântătoare, pe care ne-o dau în chiar ziua sosirii noastre, ne întărește și mai mult în această bună părere ce ne-am făcut din capul locului de ei. O solie compusă din frunzași, cu toții ceva mai îmbrăcați decât băștinașii întâlنيți până atunci, vine să ne caute ca să ne conducă, cu o adâncă evlavie, la cimitirul clanului Nga-Ko-Tko, la trei sute de metri depărtare de sat. Căci ei au renunțat la vechea lor datină de a expune morții ia aer și au adoptat obiceiul de a-i îngropa în felul Europeanilor. Dar neputând să le nemurească amintirea în bronz și marmură, acești fii naivi ai soarelui și ai pădurii au smălțat ultima locuință a rudelor sau a prietenilor lor cu flori care renasc neconținut. Au gătit cu cele mai fermecătoare culori lugubru lăcaș al răposaților și au făcut din câmpul morții o splendidă grădină.

Aci odihnește în pace și acela a cărui viață ne-a rămas necunoscută și care a ispășit, printr-o existență de abnegație și jertfa, gestul violent de care s-a făcut vinovat către societatea civilizată, într-un nenorocit moment de uitare.

*

*

*

Nu a mai fost nevoie să facem uz de «nasurile de prevedere arătate în scrisoarea testatorului. Dovezile identității moștenitorilor sunt destul de numeroase și după o săptămână întreagă închinată unei odihne de care fiecare simte adâncă nevoie, Vulpe-Roșie, ca executor testamentar conștiincios, începe să predea copiilor prietenului. Avutul tatălui lor.

Câtimea de aur adunată de fostul ocnaș evadat, cu ajutorul negrilor săi e, într-adevăr, colosală.

Dacă, după toate probabilitățile, valoarea acestui tezaur ca din basme se ridică la vreo zece milioane de franci, greutatea totală a acestor mormane de aur trebuia

să întreacă *trei mii trei sute de kilograme*.

E cu neputința să facem să tragă caii noștri povara asta enormă, care ar cere cel puțin zece vite de povară, odihnite și deprinse la ham.

Dar, deoarece carul nostru nu ne mai e de folos ca atare, el poate deveni luntre. Râurile fiind „drumuri care umbla”, vom găsi desigur vreun curs de apă care să ducă lin și fără piedici devale comoara asta până la golful Carpentaria.

Luntrea goală va fi dusă așadar mâine până la malul lui Herbert Creek și pusă pe apă; cum nu ducem lipsă de brațe, nici de bunăvoința ajutoarelor noastre negre, va fi lesne să se transporte în cârca oamenilor, în același timp, toate baloturile, greutatea fiecăruia netrecând de până la 30 de kilograme.

După încărcarea lor va mai rămâne - destul de mare loc pentru fete și provizii.

Un om la cârmă și doi la lopeți vor ajunge ca să conducă vasul.

Herbet Creek se varsă în Shannon River care se pierd în Gregory River, afluent mare al fluviului Nicholson, a cărui largă gură aruncă toale apele acestor diverși afluenți în gol Tul Carpentaria.

— Ide ia asta, domnilor, aprobă maiorul, oare studia drumul pe hartă, este din toate punctele de vedere excelentă dar, când vom ajunge ia țărmul mării, ce vom face?

— Să-mi dea voie Excelența Voastră să-i expun un plan, pe cât de ușor pe atât de sigur de executat

— Să te auzim, Hoffmann.

— Doua vorbe vor ajunge. Cunoașteți distanța care ne desparte de telegraful trans-australian?

— Dar... patru sau cinci grade.

— Trei numai. Șaptezeci și cinci de leghe, calculați distanța. Caii sunt odihniți. Pot face cursa asta în cinci zile, în patru poate, ducând astfel pe călăreții lor la stația telegrafică Barrow Creek.

— Fii bun de urmează, dragă Herr Hoffmann.

— De la Barrow Creek e ușor de corespondat, în câteva minute, cu Port Dennison. Sunt vase din belșug în acest port E destul să ne înțelegem telegrafic cu căpitanul unui vapor care poate veni, în câteva zile, să încrucișeze, așteptându-ne, în golful Carpentaria. După ce om fi pe bord, revenim la Mei bour ne pe ruta de vest. Credeți, Sir Thomas, că idei a mea merge?

— Perfect, Herr Hoffmann. Dar care e omul pe care l-am putea însărcina cu misiunea asta?

— Pe mine, dacă Excelența Voastră binevoiește să-mi încredințeze această sarcină.,

— Foarte bine. O să pleci mâine cu patru din tovarășii d-tale. Faceți să crape caii dacă e nevoie. Vă veți cumpăra alții la Barrow Creek pentru întoarcere 1 Nu cruțați banii. Numai timpul e prețios..

A doua zi în zori Germanul pleca învestit cu depline puteri din partea squatterului care, afară de asta, îi înmânase și un portofel îndesat cu bancnote.

Transportarea aurului nu trebuia să se facă decât după întoarcerea solului. Fiecare din noi se aranjă așadar ca să-și petreacă vremea într-un chip potrivit cu» gusturile și cu plăcerea lui. Plimbările prin pădure, pescuitul, vânătoarea, mai cu seamă, ne umpleau așteptarea în mod încântător.

Săptămâna asta, ca toate zilele de *fericire*, se scurse, vai, prea repede. Totuși, solul nu sosea. Deși o întârziere de două zile nu putea să ne alarmeze peste măsură, punctualitatea Germanului, însă, era prea cunoscută, pentru ca prelungirea călătoriei lui să nu ne facă să ne temem de vreo nenorocire.

În sfârșit, când neliniștea noastră devenise spaimă, un călăreț singur răsări în luminișul din fața satului. Cuprinși de o neagră presimțire, alergarăm în întâmpinarea sa. Era Hanovrianul, unul din cei trei tovarăși ai lui Hoffmann.

Ne povesti gâfâind:

După ce sosiseră fără accident la Barrow Creek, Heer

Hoffmann începuse, numaidecât, tratative cu comandantul unui vapor, tratative încoronate de un deplin succes. Căpitanul i-a răspuns că va pleca numaidecât.

Făcură rost fără zăbavă de alți cai și toți cinci părăsiră stația telegrafică, pornind în galop la Nga-ko-Tko. Pe drum însă, o ceată de sălbatici se aruncă asupra lor pe neașteptate, în timpul unui popas. Hoffmann și trei din însoțitori au fost asasinați fără să se poată apăra. Singurul Hanovrianul se putuse arunca în șa și să scape cu fuga, după ce văzuse măcelărirea celorlalți patru.

*

*

*

Vaporul ne stătea totuși la îndemână. Ultimele preparative de plecare le îndeplinirăm în mijlocul unei tristeți adânci. Părerea de rău pentru moartea acestor bieți tovarăși, ora crudă a despărțirii de noii noștri prieteni, care se apropia, toate astea contribuiau să ne posomorască sufletele.

Transportul și încărcarea baloturilor s-a făcut cu bine. Aceasta din urmă operație nu prezintă nicio greutate căci era îndeajuns să se depună aurul pe fundul drept, având însă grijă să se împartă greutatea regulat, pentru a păstra vasului echilibrul.

Vulpe-Roșie, după ce a trimis înapoi o parte din oamenii lui, care căraseră baloturile, păstră pe lângă el pe cei doi fii ai lui și vreo douăzeci din războinicii lui cei mai buni. Admirabilul prieten voia să ne însoțească o bucată cât mai mare de cale și să ne procure vânat în ținuturile necunoscute ce aveam să le străbatem.

Miss Mary și Kelly sunt instalate comod sub mica pânză întinsă în chip de umbrar deasupra corăbiei. Edward ia cârma, Francis și Ciril, fiecare cu câte-o vâslă și, curentul ajutându-le manevra, șandramaua de fier alunecă ușor pe apele limpezi ale creekului.

Trei grade și jumătate ne mai despart de golful

Carpentaria.

După nouă zile ajungem, fără cine știe ce piedici, la confluentul lui Gregory River și al fluviul Nicholson.

Momentul dureros al despărțirii a sosit. Joe se înapoiază la compatrioții lui adoptivi.

— Joe, bunul meu Joe, spuse Sir Thomas strângându-i amândouă mâinile, o să mai revenim la d-ta, ți-o jurăm! Copiii aceștia mă înțeleg. Ei sunt acum bogați, datorită devotamentului d-tale față de tatăl lor; ei n-au să vă uite, nici pe d-ta nici pe ai voștri. Înainte de a trece un an, vă vom aduce cirezi de boi și turme de oi, cai, instrumente de plugărie pentru ca să vă cultivați pământul mai bine. Nu adio, Joe, ci la revedere!

*

*

*

Două zile după asta ajungem la gura fluviului Nicholson.

Golful Carpentaria se întinde dinaintea noastră cât cuprinde ochiul.

Un strigăt de bucurie scapă din toate piepturile la vederea unui frumos vapor ancorat într-o scobitură a țărmului, cu ajutorul a patru otgoane. Herr Hoffmann fusese om de cuvânt. Putința de a aduce în lumea civilizată cele zece milioane ale osânditului evadat, nu mai e o nădejde vagă. Reușita e pe cale să încununeze toate strădaniile noastre îndrăznețe!

Abia au zărit ceata noastră, că cei de pe vapor au și aruncat pe apă o barcă mare care, în câteva lovituri de lopeți, ne acostează.

Un bărbat cu statura înaltă, cu fața aspră și bronzată de intemperii, cu ochiul ager, o adevărată figură de marinar, sare sprinten pe Uscat și ni se prezintă.

E căpitanul lui *William*, așa îi zice vasului care trebuie să ne repatrieze.

S-a conformat întocmai instrucțiunilor din telegrama trimisă de la Barrov Creek la Port Dennison și, pornind cu

cea mai mare grabă posibilă, ajunsese cu patru zile înaintea noastră la întâlnirea stabilită de German.

Primim îndată invitația lui prietenoasă de a trece pe bordul lui pentru a regula condițiile îmbarcării și Sir Thomas, maiorul, Edward, Crowly, Roberts și cu mine, statul major cu alte cuvinte, suntem peste câteva clipe pe puntea lui *William*.

Învoiala se încheie repede cu squalterul, care plătește fără a se precupeți.

A doua zi de dimineață șalupa acostează din nou și îmbarcarea tezaurului se operează metodic. Cum echipajul e destul de numeros, manevra merge strună și cu o repeziciune de necrezut.

Șase drumuri încioace și acolo ajung spre a transporta cele trei mii și câteva sute de kilograme de aur.

Nu mai rămân de îmbarcat decât persoanele expediției.

Aburii sub presiune pufăie din supape.

Cele câteva minute, până să fie conduse pe bord cele șaptesprezece persoane ce compun trupa, și vom spune adio paletuvierilor ce cresc pe malul golfului Carpentaria.

.....

EPILOG.

Două luni după aceea o dublă cununie se celebrează în biserica Sfânta Elisabeth. Amicul nostru Roberts se căsătorește cu Miss Mary iar' Ciril cu drăguța Irlandeză Kelly.

Tot personalul caravanei se află aci în păr. *Bushmanii*, deși îmbogățiți de dărnicia fraților Edward și Richard, nu vor totuși să părăsească pe stăpânii lor, cu tot dorul de acasă care-i muncește.

Francis a fost numit intendent în locul lui Herr Hufmann. Tom se fudulește cu un costum nou-nouț, de culoarea focului. Cât despre Ciril, e ca nebun de bucurie. Miss Mary, astăzi Mistress Roberts, a înzestrat-o pe Kelly cu două sute de mii de franci. Bravul băiat s-a ales cu o nevestă încântătoare și cu zestre frumușică, ceea ce nu prinde niciodată rău nimănui. A meritat, nici vorbă, acest dublu noroc.

Suntem cu toții strânși laolaltă sărbătorind cât putem mai bine și mai vesel pe tinerii căsătoriți, maiorul care a și început să vorbească de întoarcerea la Nga-Ko-Tko, căpitanul de marină, fratele său, care mâine își reia îndeletnicirile pe mare, Crowly, care vrea să se stabilească în Australia, unde se mănâncă lucruri așa de bune.

Am iscălit și eu pe actul de căsătorie al bunului meu prieten, ca martor în fața consulului Franței. Ceremonia s-a sfârșit.

— Ei, prietenei îi spusei pe când îi strângeam mâna, acum, că te-ai „căpătuit”, n-o să mai vrei să vânturi

lumea cu mine.

— N-ai decât să te-nsoți și tu, nu-i cine știe ce vitejie. Atunci, după ce ne-om aranja trebile în Franța, o să mergem să vânăm în Anglia căci trebuie, nu?, să fac cunoștință cu noua mea familie; și, după asta, dacă ne îndeamnă inima, venim să dăm iar o raită prin locurile astea. Nu-i așa, nevestico?

.....

Și acum când, redat vârtejului existenței pariziene, mai nu am prins de veste când s-au scurs doi ani de la acele zile de spaimă dar și de bucurii, mă pomenesc întrebându-mă, când voi revedea pe acei buni prieteni la care odihnește mereu gândul meu dar de cari mă despart patru mii de leghe de Ocean?...

---- SFÂRȘIT ----

terei volumele apărute

in
colecția „**AVENTURA**”:

CIUMA STACOJIE

de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-35

de Paul Danray

REGINA NEVĂZUȚILOR

de Fr. Valade

MASCA DE ARGINT

de Max Cazergues

PRINȚESA TARAKANOVA

de A. Lang

MISTERELE MADAGASCARULUI

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE
HT MAGOG

**CAPTIVUL PĂDURII
VIRGINE**

Indrăgostit de o im-
agine.

in căutarea fantastică a
frumoasei aviatoare dis-
părute Barbara Dingle.

Imprimeriile „Adevărul” S. A. București